

ВЕСТЕРН

Л. Робинсон

МАСАКР У ПУСТИЊИ

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

ВЕСТЕРН

276

1992

Л. Робинсон

**МАСАКР У
ПУСТИЊИ**

X-100

Уредник издања
ПИРОШКА МАТИЋ

Рецензент
П. ПОПОВИЋ

Лектор
Ј. СТОЈИЋЕВИЋ

Издаје и штампа НИШЈП »ДНЕВНИК« Нови Сад, Војвођанских бригада 7, телефон 021/621-555 ● Жиро рачун 65700-603-7711 ● Директор »Дневника« **Миодраг Караџић** ● За издавача: **Илија Војновић** ● Одговорни уредник: **Милорад Предојевић** ● Графички уредник: **Јулиш Арванитидис** ● Секретар редакције: **Зденка Карабасил** ● Коректор: **Јован Угљешин**

YU ISSN 0353-5916

Рукописи се не враћају

Л. Робинсон

МАСАКР У ПУСТИЊИ

Џејсон Лумис осети како коњ испод њега поскакује по неравној земљи; био је близу циља, и није му се журило, па је пустио животињу да лако каска по пешчаном тлу.

Одједном, хитац из пушке запара ваздух. Џејсон се окренуо, али није видео ко пуца, јер му се коњ пропео, а затим саплео и пао, одбацивши мало даље свог господара.

Угруван, са зрнцима песка у очима, Џејсон је почео да се усправља, питајући се шта се тако изненада догодило у овом мирном крају.

Онда је видео да му је коњ сломио ногу. Није му преостало ништа друго него да извади револвер и скрати животињи муке. Онда је револвер оставио у трави, намеравајући да скине седло и бисаге.

Као да су из земље никли, пред њим се појавише три јахача.

Питао се како их раније није приметио, и једини одговор био је да су га они притајени чекали да наиђе.

Сјахали су, сва тројица држећи Џејсона Лумиса на нишану својих пушака.

Један, највиши од њих, имао је на кошуљи шерифску значку, а друга двојица били су, по свему судећи, његови помоћници.

Онај са шерифском значком наслони пушчану цев на Лумисове груди и заповедничким гласом му нареди:

— Полази!

Лумис га одмери ироничним погледом, па сасвим прибрано рече:

— Не могу да идем. Можда сам сломио ногу. Јако сам се угрувао када ме је коњ избацио из седла.

Шериф погледа уокколо, по пустињи, која се протезала даље од мале оазе на којој су се налазили, и обрати се свом човеку:

— Лу, он ће јахати с тобом. Нека седне иза тебе!

— У реду — одговори плавокоси човек. Потом се шериф обрати другом: — А ти, Питере, јахаћеш иза њих. Ако Лумис покуша нешто, пуцај у њега. Држи га стално на оку.

Питер климну главом у знак да је разумео.

Лу чучну поред Лумисовог коња и поче да претражује бисаге. Извадио је из њих све што је сматрао да ће му бити од користи. За то време Питер је Лумису стављао лисице на руке. Шериф му је узео оружје.

Опоменуо га је:

— Лумисе, покушаш ли да се надмудрујеш са нама, просвираћу ти метак кроз главу! То схвати озбиљно! Јахаћеш са Луом!

Џејсон Лумис се презриво насмеја. Погледао је доле, у револвер, којим је свом коњу прекинуо муке, а који шериф и двојица његових помоћника нису приметили.

У истом тренутку му паде на памет да му ништа не би користило да се дочепа оружја, јер је оно било празно, пошто је из њега испалио и последњи метак.

Када се Лумис попео на коња, Питер је узео ласо и свезао му ноге. При том га је снажно ударио лактом у леђа. Лумис није рекао ништа, нити је реаговао.

Није подносио неправду и борио се против ње колико је могао, али је исто тако био паметан да то не чини када му шансе унапред нису никакве.

— Лу! — викну шериф. — Јеси ли завршио?! Хајдемо!

Потом погледа у Џејсона.

— Пази да случајно не испаднеш из седла — рекао му је иронично.

Џејсон га одмери и у њему поче да кува. На челу су му избиле грашке зноја и урезале се две дубоке боре између обрва, док му је жила на слепоочници набрекла.

Био је љут, али и немоћан да учини ништа за себе. Морао је да се савладајује, јер није хтео да ризикује и погине у борби против тројице наоружаних људи, који су, очигледно, били спремни на све.

Видевши да је Џејсон гневан али и то да стиска зубе како би приморао себе да ћути, шериф се опет насмеја. Напросто је уживао што је Лумис у таквој ситуацији.

— Знаш, Лумисе — рекао му је — помало ми те је жао. Још мало, па ће ти бити још горе.

— Нисам баш сигуран — није издржао Џејсон, али се трудио да му глас звучи што сталоженије.

— Нећеш остати у граду — наставио је шериф. — Тамо ћемо стићи сутра, али ћеш бити отпремљен даље. А онда, вешала...

— У том случају, било би боље да ме одмах убијете. Зашто себи да компликујете ствар?

Питер није одолео:

— У праву је, шерифе — рекао је. — Било би боље да га одмах средимо. Ако хоћете, ја ћу то учинити!

— Ти умукни, Питере! — обрецнуо се шериф на њега. — Овде ја одређујем шта ће да се ради!

Питер се намршти и оде до свог коња.

Био је љут, јер није подносио да му ико приговара, па макар то био и шериф. Јер, веровао је да је у праву што мисли да не треба бити сентименталан према бандиту какав је Џејсон Лумис. Сматрао је да је најбоље испалити му метак у главу, без суђења.

Шериф је узјахао. У истом тренутку је и Лу био на коњу, испред Џејсона Лумиса.

Питер је безвољно узјахао, показујући, тиме, да му није свеједно што је шериф викнуо на њега и што му није дао за право.

— Питере — довикнуо му је шериф — узми Лумисово седло! Ново је, добићемо за њега добре паре!

Потом је још једном опоменуо Џејсона да не покуша ништа против њих тројице, и онда су кренули.

Питер Самберг је, као један од шерифових помоћника, тог тренутка био беспослен. Стајао је поред прозора и осматрао улицу.

Пошто је Лу Вајт, други помоћник шерифа Вилијама Ротемберга био уједно и затворски кувар, припремао је ручак за затворенике који су тренутно боравили у ћелијама поред шерифске канцеларије.

Ротемберг је седео за својим столом и претурао по неким папирима.

Напунивши две плехане чиније чорбом и узевши два парчета хлеба, Лу је пошао низ ходник, у ком је било укупно три ћелије.

У првој се налазио један старији затвореник, средња је била празна, а у трећој је био Џејсон Лумис.

Најпре је Лу откључао прву ћелију, дао чинију и хлеб старцу, а потом је пришао Џејсоновој ћелији.

Пре него што ју је откључао, застао је пред решеткама, и рекао:

— Иди до зида, Лумисе! И, немој да ми се приближаваш док не спустим чинију на под! Ако не послушаш, нећеш добити јело. Вратићу га у канцеларију!

— То би хтео, је ли? — упита Лумис.

Лу опсова.

Шериф је то чуо, па је рекао Питеру, који је и даље непомично стајао поред прозора:

— Питере, доведи ми Лумиса!

— Зашто? — окрену се Питер према шерифу. — Лу му је управо донео ручак.

— Не интересује ме! Доведи га!

Питер није више противуречио. Са полице је узео једне лисице и упутио се у ходник са ћелијама.

Убрзо су он и Лу довели Лумиса пред шерифа.

— Значи, коначно сте дошли до закључка да ја нисам крив — рекао је Џејсон Лумис, гледајући у Ротемберга.

Не одговоривши му на питање, шериф нареди Лумису да седне на столицу испред његовог писаћег стола.

Лумис седе, са његове леве и десне стране стадоше двојица шерифових помоћника.

Изненадио се када га је Ротемберг љубазно упитао да ли жели да припали цигарету.

Потврдно је климнуо главом.

Шериф извади из кутије две цигарете, припали их, и једну стави у Лумисова уста.

Овај пуним плућима удахну дувански дим. Био је свестан да Ротембергова љубазност није природна, да шериф, рачунајући на то да ће га одобровољити, хоће што више да извуче из њега.

Пустио је Лумиса да до краја попуши цигарету, па је тек тада рекао:

— Лумисе, још нам ниси рекао ко је био онај други човек. Ни нама, ни судији. Живиш у овом граду већ двадесетак година, а још немаш поверења у овдашње грађане.

Џејсон га је ћутке посматрао.

Шериф настави:

— Зашто нећеш да нам кажеш ко је онај други? Зашто га кријеш?

Лумис се смешкао крајичком усана, али ни даље није хтео да говори.

Схвативши да лепим ништа неће извући из њега, Ротемберг поче да губи стрпљење.

— Ко је то био?! — викнуо је.

Лумис га је гледао право у очи, и даље се смешкајући и ћутећи.

— Говори, Лумисе! Ко је то био?! — био је упоран шериф.

Џејсону није било ни на крај памети да одговори Ротембергу. Добро га је познавао и знао је да га овај не би схватио како треба, и да би то било довољно да га пошаље на вешала.

Осим тога, није имао шта да призна. Ни шерифу, ни било коме другом.

Опет мирним гласом, шериф упита:

— Ко ти је помогао тада, Лумисе?

— Не знам, Вили — најзад је Лумис отоворио уста. — Неком другом би требало да поставиш то питање. Најпре нађите правог човека, па нека вам он каже ко је био онај други. Још једном ти кажем да нисам ја напао кочију. Зашто ми не верујеш?

Лу опет опсова, а Питер нешто промрмља себи у браду. На то их, обојицу, Џејсон одмери леденим погледом.

— Стара прича — рече шериф — коју сам током година које сам провео као шериф, чуо безброј пута. Не сећам се никога ко је признао да је баш он кривац. Сви увек имају неки изговор, оправдање. Сви тврде да нису криви. Ето, Лумисе, зато ти не верујем.

— Али ја заиста с тим немам никакве везе — поновио је Џејсон.

— А шта ћемо са сведоцима? Имам сведоке који су те видели и који ће потврдити да си баш ти напао кочију. Зато ти не вреди да и даље тврдиш да немаш никакве везе са тим.

— Какве сведоке ти имаш? — упита Лумис с неверицом.

— Једну жену и два мушкарца — одговори Ротемберг. — Иако си био маскиран, они су те препознали.

Џејсон уздахну.

Било му је свега доста, и сада је гнев у њему поново почео да расте.

Безброј пута је поновио да није учествовао у нападу и да не зна ко су остали нападачи. Нису му веровали.

— Ако си толико сигуран у моју кривицу, Вили, зашто ме уопште испитујеш? — упитао је. — Ја сам невин!

— Убедљив си, Лумисе — рече шериф — али то код мене не пали.

— Осудили сте ме на петнаест година за нешто што нисам урадио — наставио је Џејсон Лумис. — Да сам крив, сада бих то признао, јер ионако ништа не могу да променим. Знам да морам у затвор, и сасвим ми је свеједно шта говорим.

— Али они људи су те препознали, Лумисе...

— Могли су и да се преваре. Не би то било први пут. Можда им личим на некога. Можда је један од бандита само имао исту косу као ја, или исту одећу.

— Рецимо да су се забунили — одврати шериф. — Али како објашњаваш то што си био близу кочије када је она била нападнута?

— Била је то пука случајност.

— Испричај ми како се то догодило да си се затекао тамо, Лумисе.

— Као и други, и ја сам често користио пут којим се креће поштанска кочија. Тоба дана сам изјахао у брда. Из града сам пошао око подне, у време када је кочија већ требало да стигне у град. Тада нисам обраћао пажњу на то, нити сам мислио на кочију. Лагано сам јахао све до оног брда. Застао сам да предахнем, и, када сам, након једног или два минута, хтео да наставим, чуо сам хице и галаму. Од дрвећа нисам могао да видим поштански пут, али сам, по томе што су хици допирали одатле, знао да је то доле, на путу. Подбо сам коња и потерао га према месту где се нешто догађало.

— Када сам стигао на место напада, било је прекасно да ишта учиним. Бандити су били побегли. Једна

жена је, показујући у мене, викнула: »Ено једног бандита! Погледајте му кошуљу! Препознала сам га!«

— Измишљотина — рече Лу Вајт.

— Чиста измишљотина!

— Ти, Лу, умукни! — опомену га шериф. — Ти, Лумисе, настави.

— Немам шта више да кажем. Остало знаш и сам, Вили.

— Не знам само коме да верујем. Ти причаш једно, а оно троје људи друго. Они су препознали твог коња.

— Таквих риђих има на хиљаде. Она жена сигурно не разликује коња од мазге, младић се, опет, не разуме у коње, а онај трећи... могао је да се забуни. Колико знам, кочијаш није рекао да је иједан бандит био на коњу, када су напали кочију. Не знам колико су вам ти сведоци поуздани.

И Џејсон, и шериф, и његови помоћници, постајали су све нервознији.

Нарочито Лу.

Бесно је рекао:

— Да сам на твојем месту, Вили, ја не бих тако разговарао са њим! Одвео бих га у ћелију и испребијао, па да видиш како би признао! Са таквим нитковима мораш другачије!

Шериф није обраћао пажњу на њега. Поново се обратио Лумису:

— Зашто још једном не поразговараш са судијом?

— Чему, сада, када је све готово?

— Када би му рекао име оног другог, можда би ти смањιο казну. Овако, провешћеш петнаест година у затвору, и ко зна хоћеш ли га жив напустити.

Изнервиран, Лумис устаде са столице, нагну се према шерифу и рече:

— Значи, све што кажем је лаж! У том случају, од мене више нико ништа неће чути. Ја то име не могу да кажем јер га не знам! Не знам ко су били људи који су напали кочију! Оставите ме на миру!

— Лу, Питере, водите га натраг у ћелију! — нареди Ротемберг. — За нас, овај случај је завршен. Ускоро ће људи доћи и одвести га.

Двојица помоћника одведоше Лумиса у хелију, и вратише се.

— Баш је тврд — рече Питер.

На то шериф тихо одврати:

— Не знам ни сам шта да мислим, али осећам да није све онако како се чини. Можда смо заиста погрешили. Не би било праведно да човек лежи петнаест година ако је заиста невин. Проверићу ствар још једном. Поразговараћу са возарем кочије.

— Да ли кочија треба скоро да стигне? — питао је Питер.

— Да.

— Али то неће бити редовна кочија — умешао се Лу — него добро обезбеђена специјална кола у којим ће бити још три затвореника.

— Ко су они? — упита Питер.

Лу није хтео да му одговори. Само је махнуо руком. Али, Ротемберг објасни Питеру:

— То су тројица окорелих убица. Осуђени су на смрт. Казна треба да се изврши у року од месец дана. Има доста времена да се направе вешала.

— Зар овде, у Иствуду? — упита Питер.

— Не. Кола само пролазе овуда и покупиће и Џејсона Лумиса.

Разговарали су још око пола сата, када се са улице зачула граја.

Затворена и добро обезбеђена кола управо су се зауставила пред шерифовом канцеларијом.

Кочијаш сиђе са кола и скиде шешир. Био је ознојан и уморан. Коњу су такође били мокри, прекривени дебелим слојем прашине.

Са кола су, тада, сишла још тројица.

Један од њих имао је шерифску значку на прслуку.

Ротемберг је стајао крај отворених врата своје канцеларије и посматрао кола и људе. Она тројица кренуше према њему. Сви заједно ушли су у канцеларију.

Кроз решетке, Џејсон је могао да види сву четворицу; шерифа за столом, а осталу тројицу како седе испред њега.

Ротемберг је из ормара, који се налазио иза његових леђа, извадио бо-

цу са вискијем и четири чаше. Лумис није могао да чује о чему говоре, јер су разговарали тихо. Могао је само да претпостави да је о њему реч, али му је то било сасвим свеједно.

Како је видео, нису му били нима-ло симпатични. Сва тројица су били груби и намргођени, и ничем добром није могао да се нада од њих.

Кроз ходник, Џејсон је видео канцеларију, а кроз отворена врата канцеларије и велика кола без прозора, која су стајала поред тротоара.

Поред њих стајао је кочијаш, са шеширом у руци, с којим је махао испред свог лица, да би се расхладио.

А онда су неки људи довели четири одморна коња, испрегли из кола уморне животиње, и упрегли оне које су довели.

Он помисли на то да је доскора он бринуо о тим коњима, да је он мењао запреге и водио рачуна о колима која су напуштала Иствуд.

Доскора, он је у овом граду био поштован, а сада су му сви окренули леђа и сматрали га обичним разбојником.

На вратима канцеларије појавили су се шерифови помоћници. Џејсон је видео како они нешто говоре шерифу Ротембергу и његовим колегама.

Разговарајући, сви они су гледали у Џејсона, и њему је било јасно да ће сада да га воде.

И, заиста, Питер и Лу дођоше, откључаше хелију и изведоше га, са лицима на рукама, из ходника, затим из канцеларије на улицу.

Око затворских кола било је окупљено много људи. Џејсон је осећао на себи њихов презриви поглед. То више нису били људи које је познавао и са којима је био у пријатељским односима. Осећао је да је за њих сада странац, човек с оне стране закона, коме они не верују.

Један од намргођених пратилаца, управо онај који је имао шерифску значку, грубо гурну Џејсона према затворским колима.

Двојица његових помоћника стајали су поред врата, са откоченим револверима у рукама.

Један од њих, затим, отвори врата и опрезно уђе у кола. Међутим, тај опрез је био сувишан, јер су сва тројица затвореника, који су сада били транспортовани на место са ког ће ићи на стрељање, били у ланцима.

Федерални шериф поново гурну Лумиса.

— Улази! — нареди кратко.

Џејсон је чуо жамор људи иза себе, али није се окретао. Ушао је у кола.

Пошто на њима није било прозора, у првим тренуцима ништа није видео, али су му се очи брзо привикле на мрак.

На десној страни кола, на клупи, седели су затвореници, њих тројица, један до другог.

За Лумисом уђоше и два наоружана пратиоца затворских кола.

Један је стао поред њега, а други ближе тројици осуђених на смрт, и рекао оном најближем вратима:

— Јанг, помери се на своје место!

Ословљени устаде и премести се у угао. Како је корачао, звекетали су ланци обавијени око његових ногу.

После тога пратилац позва Џејсона.

— Иди тамо, поред њега. Бићете заједно везани — рекао је.

Џејсон оде у угао и седе поред осуђеника који је већ био заузео своје место.

Убрзо је и он доспео у ланце, после чега је службеник напустио кола и закључао врата.

Опет је био потпуни мрак.

Ипак, кроз пукотине је допирало нешто светлости, и необични путници су могли један другом да виде лица, мада нејасно.

Знао је Џејсон да су његови сапутници окорели злочинци и убице. Осећао се пониженим што се сада налази у њиховом друштву и што је на неки начин изједначен са њима.

Јер, Џејсон Лумис никада није убио. Знао је да му људи не верују,

али се надао да ће истина ипак једном изаћи на светлост дана.

А он ће дочекати тај дан.

Онај до њега изненада упита:

— Како се зовеш?

Џејсон одмери високог, јаког младића, а затим и другу двојицу, који су ћутали.

Рекао им је своје име.

— А ја сам Рајан Торп — представи се крупни момак, који је седео поред Џејсона.

Огласи се и други, онај који је седео у средини. Тај је био нешто старији од Торпа, и не тако крупан. Ипак, црте његовог лица указивале су на то да је тај човек преживео многе тешке окршаје, који су на њега оставили видног трага.

— А ја се зovem Ноел Џонсон. Јеси ли већ чуо то име, Џејсоне?

— Нисам — одговори Џејсон Лумис и погледа у трећег, оног који је седео најближе вратима, очекујући да чује и његово име.

Али, осуђеник је ћутао. Уместо њега, проговорио је Ноел Џонсон:

— Он се зове Џорџ Барфилд. Једном је, у неком салуну, успео да задржи потеру од десет људи, и то читав један сат! Том приликом је средио два шерифа! Он је, рекао бих, у том погледу најбољи од нас.

Најгори, помисли Џејсон, али наглас не рече ништа. Било му је потпуно јасно ко су и какви су људи с којима је сада у колима.

Ти људи били су чланови једне злогласне банде из Арканзаса, а годину дана пре тога били су страх и трепет за становнике Луизијане.

Џејсону је искрено било драго што су ти људи најзад похватани, јер су били убице. И, било му је драго што су осуђени на смрт, пошто ништа друго нису ни заслужили.

После међусобног представљања сапутника затворских кола, једно време владала је тишина.

Тишину је, касније, прекинуо Барфилд:

— Морамо да будемо опрезни и будни — рекао је. — Шанса постоји.

Нећемо ми стићи на вешала, не брините.

Уместо да прокометарише оно што је чуо, Ноел Џонсон поче да псује. Врућина у колима била је несносна, а кола су поскакивала по неравном терену.

— Мисле ли они да нам дају воде, или ће то учинити тек када стигнемо у ону тврђаву од затвора?! — гунђао је. — Мораћемо нешто да предузмемо, овако више не може.

— Морамо бити стрпљиви, Ноеле — рекао му је Барфилд. — Хоћемо, предузећемо нешто, али не сада. Не још. Да нисмо у ланцима, већ бисмо нешто урадили. Овако, не вреди ни да покушавамо.

— Не мислим као ти, Џорџе. Верујем да можемо да се отарасимо од овога гвожђа.

Рајан Торп се обрати Џејсону:

— Да, да, пријатељу. Мораћемо да се ослободимо, иначе ћемо на вешала. А колико си ти добио?

— Петнаест година.

— Охо! Није лоше. . . А шта си урадио? Твоје име ми није познато. . .

— Ништа нисам урадио, у томе је ствар. Само сам оптужен и осуђен због напада на кочију.

Рајан Торп се промешкољи.

— Ми не волимо такве као што си ти — рекао је. — Зашто би се, пред сличнима себи, стидео онога што си урадио? Заиста си дволичан.

Он упита своје пријатеље:

— Шта кажете вас двојица? Зар не би требало да га избацимо одавде, да нам не загађује ваздух? Шта ту изиграва. . .

— Умукни, Рајане — опоменуо је Барфилд Торпа. — Причаш којешта, као да не знаш да га ми одавде не можемо избацити. Боље ти је да ћутиш.

Најстарији међу њима, Ноел Џонсон, једини је од њих тројице, захваљујући свом искуству, осетио о чему се ради. Рекао је:

— Он не изиграва. . . — Потом је упитао Џејсона: — Да ли си икада био у затвору?

— Нисам. . .

— Ако заиста ниси крив, онда не брини. Зар заиста не знаш како изгледа тамо где нас воде? — питао је Ноел Џонсон Џејсона.

— Не знам. . .

— Био сам једном тамо, али не као осуђеник, ни затвореник — рекао је Џонсон. — Пре неколико година, моји пријатељи, познаници и ја ишли смо да ослободимо једног нашег момка. А знаш ли колико нас је било? Нас двадесет и седморо! Дванаесторица су погинули, а ми остали смо се извукли, заједно са пријатељем ког смо избавили. Јадник, није личио на себе. Веома се био променио за непуне две године, колико је провео тамо. А пре него што је доспео у тај затвор, био је снажан, једар, здрав. После, само олупина од човека. Ми смо осуђени на смрт, али се то не разликује много од временске казне. Готово да је исто. Ко доспе у Сетнер. . .

Сетнер. . .

Џејсон је чуо о том затвору. Људи који су радили у њему били су на исто тако лошем гласу као и ови, који су сада седели у затворским колима.

Он се већ био помирио са тим да ће робијати, али сада се питао да ли је то на месту.

Ако је онај младић пропао за две године, шта ће се догодити њему? Да ли ће уопште преживети свих петнаест година иза решетака тог затвора у пустињи?

А то што му је један од присутних осуђеника рекао да не брине ако је невин, није сада имало никаквог значаја. Јер, када се једном иза њега затворе врата Сетнера, неће му бити повратка. Његови сапутници покушаће да се ослободе, и тиме неће изгубити ништа.

Напротив. Имаће шансу да прођу боље него што им је било одређено.

Али, шта он да уради, питао се.

Размишљао је неколико минута, а онда је рекао:

— Грешите што ме отписујете само зато што сам невин. Свестан сам

да тамо нећу добро проћи и да се моја невиност можда никада неће доказати. Зато сам одлучио да заједно са вама учествујем у покушају ослобађања. Можете рачунати на мене.

— Тако нам се већ више свиђаш — коментарисао је Барфилд, а одмах затим се обратио Џонсону: — Ти вероватно имаш неки предлог, Ноеле...

— Ако мислимо да заиста избегнемо одлазак у Сетнер, онда немамо много времена. Треба да покушамо да се ослободимо сада, док смо још далеко од затвора. Доспемо ли тамо, нема нам спаса. Добро знате како смо прошли тада. Можда овога пута не би било довољно ни педесет људи да избави нас тројицу... или четворицу.

Џејсон је знао да је он тај четврти, и у истом тренутку му сину: у шта сам ја ово упао?! Ови људи су спремни колико да убију, толико и да погину. Ако су њих тридесетак пошли да ослободе једног болесног и изнемоглог пријатеља и при том њих дванаест дали за то животе, онда су заиста спремни на све.

Сви су чекали да искусни Ноел изложи свој план. И, он је почео да прича:

— Дакле, када се кола буду први пут зауставила, предузећемо нешто. То ће бити негде пред вече. Људи ће хтети да преноће, и да тек сутра наставе пут. Нас сигурно неће пуштати да излазимо из кола.

— Како ћемо се онда ослободити? — чудило се Џејсон.

— Мислим, неће нас пустити да преноћимо напољу. Али, мораће да нас пусте на кратко, збуг нужде. Двојица од нас затражиће да изађу на тренутак, и ту је наша шанса. Њих су тројица, нас један више. Када двојица од нас буду напољу, све ће даље ићи само од себе. Сви ћемо, зависно од ситуације, знати шта треба да радимо.

— Није лоше — потврди Торп. — Одмах пошто се ослободимо, бежимо преко границе.

— Баш сам био кренуо пут Мексика, када су ме ухватили шериф Ротемберг и његови помоћници — рекао је Џејсон Лумис. — Бар да се ни сам заустављао...

— Зашто си морао да станеш?

— Мој коњ је био сломио ногу — одговорио је Џејсон. — Морао сам да га устрелим. Ротемберг и његови људи били су у близини. Чули су пуцањ и пожурили да виде шта се догодило. Тако су ме нашли.

— О, да — рече Барфилд. — Ротемберг је опасан тип. Непогрешиво нађуши прави траг, и не одустаје док не ухвати човека.

— Само да се ми ослободимо из ових кола — рекао је Торп — даље ћемо лако! Не плашим се ја ни Ротемберга, ни њему сличних. Верујем да ћемо без тешкоћа стићи с оне стране границе, само да изађемо из ове проклете јазбине!

— Кад смо већ код тешкоћа — примети Џејсон Лумис — нисте споменули Блкаинову банду Шошона, која крстари овим крајевима и све до мексичке границе. Она и те како може да буде опасна за нас.

— Да, чули смо о тој банди, Лумисе. Мислим да не треба да их се плашимо. Лако ћемо с њима — самоуверено је одговорио Рајан Торп.

— Ни мене ти Шошони не брину — додао је Ноел Џонсон.

Рекавши то, он поче да кашље. И следећих пола сата, док су сви ћутали, Џонсон је кашљуцао.

Лумис упита Торпа:

— Шта му је? Зашто стално кашље?

— Од ове прашине бисмо се подавили и ми млађи и здравији, а не он, који је у једном окршају био рањен у плућа. Од тада много теже подноси прашину. Потребан му је свеж ваздух, а и нама. Овде је страшно загушљиво.

— И даље ће бити тако, док се возимо овом песковитом долином. Када зађемо у планине, биће боље. — рекао је Џејсон Лумис.

У сумрак тога дана, велика, затворена кола зауставила су се под огромним дрветом, које је усамљено стајало у том делу прерије.

Недалеко од њега, штрчала је повећа стена, а околo је било неколико великих кактуса.

Сада ваздух више није био тако врео као у току дана. Постајало је свежије и пријатније, како се дан приближавао крају.

Неколико јарди даље од кола, у трави, седели су Џејсон Лумис и Рајат Торп; федерални шериф и двојица његових помоћника распоредили су се око ватре, а са њене друге стране седели су Ноел Џонсон и Џорџ Барфилд.

Кочијаш је испрегао коње и одвео их на оближњи поток, да их напоји.

И осуђеници су добили по лонче воде, последње за тај дан. Била је млака и у устима је остављала буљутав укус.

Федерални шериф је отишао иза стене, где су биле све ствари, да остави балон са водом, рекавши претходно својим помоћницима да мотре на осуђенике.

Изненада, разлегао се хитац.

Барфилд узвикну:

— Шта је било, шерифе?

Појавивши се иза стена, шериф мирно одговори:

— Убио сам једну змију. Изгледа да их је овде доста. Морамо мало да прегледамо околину, јер ако их заиста има, нећемо моћи да преноћимо овде. Идем ја, ви останите. . .

Џејсон је био забринут. Питао се шта га чека и шта намеравају да предузму ови бандити, како ће се све то завршити. Осетио је неколико пута како га Торп гурка лактом, али главу није окретао према њему.

Онда је чуо његов глас:

— Шта ти је Џејсоне? Размрдај се мало, живни! Немој сада да клонеш!

— Не осећам се добро. . .

Један од шерифових помоћника је био заузет печењем меса, док је дру-

ги, који је остао да седи поред ватре, опоменуо Торпа и Џејсона да не разговарају.

Осетивши мирис печења, а знајући да се месо не припрема за њих, осуђеници су се осећали још горе, јер сви су били и гладни, и жедни.

Током дана су само два пута добили по лонче млаке воде, али ништа нису јели.

Џејсон је у иствудском затвору додуше добио ручак, али није га ни окусио, јер је Ротемберг био наредио да га доведу код њега.

Ноел Џонсон није издржао:

— Зашто нама не дате мало меса?

— упитао је. — Цео дан нисмо ништа ставили у уста.

— Нисте ни заслужили! — грубо му је одговорио шерифов помоћник. Уто ме приђе други.

— Ладвиг — рече — они нису осуђени да умру од глади. Даћемо им по комад меса, када буде готово.

— Дао бих им и да ми ниси рекао, Дејвиде. Морамо мало да их нервирам. . .

Након десетак минута, Ладвиг је пришао ватри и упитао Дејвида да ли је месо печено, и када је овај одговорио потврдно скинуо га је са ватре.

Ножем је одсекао четири комада, и сваком осуђенику дао по један.

Сви осим Ноела Џонсона халапљиво су почели да једу вруће месо. Било је укусно и прилично слано, пошто је претходно било димљено.

Дејвид Воринг, који је посматрао осуђенике како једу, упита Ноела Џонсона:

— Зашто си бацио то месо? Мало пре си молио да ти га дамо. Зашто сада не једеш?

— Нисам га бацио — одговорио је Ноел. — Само сам га оставио да се охлади.

После неколико залoгаја, када је чуо шта је Ноел рекао, Рајан Торп пружи свој комад помоћнику Ворингу.

— Не могу да једем — рекао је. — Штета је да се баци, па вам га вра-

нам. — Радије бих да попијем још једну шољу воде.

Дејвид Воринг га одмери зачуђено.

— Нећеш да једеш? А хоћеш воде, је ли? Зар не знаш да се овде вода не може пити кад ко хоће. Данас је свако попио свој део, и нема више!

— Али ја сам жедан. . . — поновио је Торп. — Рекао сам: ништа до сутра. А сада, на спавање!

У два после поноћи крећемо даље! Онај ко се буде бунео, заувек ће остати овде! И, да знате још нешто. Ми вас не можемо појединачно пуштати напоље, јер сте везани ланцима. Ако који од вас буде имао потребу, мораће и остали да иду са њим, јер ћемо поред тога што сте ланцима везани двојица по двојица, везати, једног за другог, сву четворицу.

— Воринг! — позва Берфилд шерифовог помоћника. — Боли ме стомак и морао бих да. . .

— Доврага и ти, и твој стомак! Па тек си вечерао! У реду. . . — Дејвид Воринг позва другог шерифовог помоћника: — Ладвиг, причувај другу двојицу!

Све то време, шериф је мирно јео и својим помоћницима препусти да брину о осуђеницима.

Воринг извади револвер и упери га у Барфилда и Ноела Џонсона.

— Полазите! — нареди.

Њих двојица се подигоше и кренуше према стени.

Ништа се није догодило.

Убрзо су се вратила сва тројица, а да осуђеници нису ништа покушали.

Џејсон је био сигуран да је сцена са месом и одбијање да се оно једе било нешто што је требало да покрене инцидент. Међутим, вероватно су бандити проценили да тренутак није повољан за побуну и покушај ослобађања, па су одустали до намере, да би је остварили у неком погоднијем тренутку.

Али, Џејсон се преварио. Додуше, нису она двојица урадили оно што су наумили, али зато је Рајан Торп, када се Дејвид Воринг изненада нашао у

његовој близини, дошапнуо Џејсон да подигне ланце.

Чим је овај то учинио, Рајан Торп је бацио тешки ланац на Воринга и у исто време га снажно ударио ногом, оном која је била слободна.

Воринг од снажног замаха ланцем испусти револвер, а од ударца Торповом ногом паде у ватру.

Од замаха, ланац се затегао, а Џејсон је посрнуо и ударио главу о стену. Али, одмах се усправио.

Тада се федерални шериф тргао и брзо потегао револвер.

— Пази, сада, Џејсоне! — сасвим тихо рече Торп.

Обојица се бацише на шерифа.

Настаде гужва.

У једном тренутку, зачу се пуцањ, и Торп јаукну. Џејсон подиже слободну ногу и снажно замахну њоме према шерифу. Овај изгуби ваздух и испусти револвер.

Џејсон се саже и подиже оружје.

Торп застења; када је видео да Џејсон има револвер, викнуо је:

— Пуцај у њега! Пуцај! Шта чекаш?!

Џејсон подиже руку са револвером и нанишани на шерифа. Када је Торп већ очекивао хитац, видео је како Џејсон спушта руку са револвером.

— Не могу — рекао је Џејсон. — Још никада нисам пуцао у човека.

Псујући, Торп истрже револвер из Џејсонове руке и хладнокрвно испали хитац у шерифа.

Други шерифов помоћник, који је видео шта се догађа, повуче ороз и испали метак у Ноела Џонсона.

Схвативши да је он на реду, пошто је био ненаоружан и најближи Ладвигу Драмеру, муњевитом брзином се сагну, захвати шаку песка и баци га Ладвигу у очи.

Потом је искористио тренутак и ногом избио револвер из руке Ладвига Драмера.

Уз то, снажно га је шутнуо у стомак, и Драмер паде, јекнувши.

Џорџ Барфилд допуза до револвера и узе га.

Није размишљао о томе шта да уради; испалио је пет метака у шерифовог помоћника Драмера.

Бандити су били толико сконцентрисани на обрачун са шерифом и његовим помоћницима да су сасвим заборавили на кочијаша.

Он се појавио иза стене, са пушком у руци. Видео је шта се догодило и знао је да је и са њим готово ако не предузме нешто.

Нанишанио је на Џорџа Барфилда, који му је био најближи.

Схвативши да имају посла са још једним наоружаним човеком, Рајан Торп нагло пође напред и при том обори Џејсона, који се оваквом покрету није надао. Овога пута је главу ударио о стену тако јако да се онесвестио и остао да лежи на земљи.

Торп се окрену.

— Диги се! — рекао је онесвешћеном Џејсону.

У том тренутку одјекну хитац из кочијашеве пушке, и Торп се окрену према њему и запуца. Кочијаш, смртно погођен, паде.

— Џорџе! Је ли те је докачио? — питао је Рајан Торп Барфилда.

Одговора није било.

Барфилд је био мртав.

У тишини која је наступила после неколико детонација, одједном се чуло Ворингово стењање. Успео је да се подигне и изађе из ватре.

Био је црн у лицу, а одећа му је још била ужарена. Погледавши га презриво, Торп и у њега испали један хитац. Несрећни човек паде. Више се није мицао.

*

Ноћ се већ увелико била спустила када је Џејсон дошао к себи.

Ватра је горела, а свуда около била су тела поубијаних.

Болела га је глава и још му се није сасвим разбрестило пред очима. Гледао је около и покушавао да преброји мртве, но видео је само оне до којих је допирао одсјај ватре.

— Шта је било? Како се завршило? — питао је Рајана Торпа. Видео је да је он рањен у раме, које је било превијено плавом марамом.

— Поубијали смо те проклете курвине синове. Све — одговорио му је Рајан. — Али, и они су убили Џорџа и Ноела. Ја сам само рањен. Чини ми се да није ништа страшно. Знаш, добро је што си пао и онесвестио се. Само би нам правио неприлике и сметао, јер ти ниси исти као ми. Не знаш да се бориш. Пустео би да те убију а да не учиниш ништа. Могао си све да нам поквариш.

Гледајући га, Џејсона спопаде сумња, па упита:

— Да ти то ниси извео намерно, само да ми онемогућиш да вам »сметам«?

Торп се насмејао.

— Не верујем да би ствар успела да сам то намерно хтео да изведем. Испало је баш како треба.

— Али... како сам могао да реагујем када сам био у ланцима?

— Били смо и ми! Али, ти си од посебног соја људи. Прозрео сам ја тебе још у колима, док смо путовали овамо. Тада ти још нисам веровао да никада ниси никога убио, али сада верујем. Јер када се радило и о твојем животу, ниси био кадар да испалиш хитац. Да нисмо ми средили ствар, сви бисмо заувек могли да се опростимо од живота.

Торп показа на Ворингово изгорено тело.

— Видиш њега? Није умро од опекотина. Ја сам га докрајчио...

Џејсон окрену главу. Није више могао да гледа то злочиначко лице. Пожелео је да буде што даље од тих крволочних бандита, који за њега нису ни били људи. Њима туђ људски живот није значео ништа, то су доказали и тога дана, а и раније. Иначе не би доспели на вешала.

Џејсон тихо упита:

— Већ је био довољно израђаван. Зар си морао да га убијеш? Не би био опасан за нас...

— Шта је? Зар ти није довољно што си слободан? Додуше, још смо у ланцима, али смо слободни. Ти пасји синови рекли су да немају кључ за откључавање бравице на ланцима, и то је истина. Све сам претражио, и њихове џепове, и бисаге, ташне. Нисам нашао кључ.

— Како ћемо се кретати даље?

— Мораћемо да смислимо нешто. Имамо шест коња, са њима ћемо лако доспети до Мексика. Само да се ослободимо тих проклетих ланаца. Они су намерно оставили кључеве, да би отклонили опасност да их се ми докопамо. Али, то им није користило.

Џејсон је знао шта Рајан Торп мисли о њему, као и то да му он и даље смета. Питао се само како да га није убио док је лежао онесвешћен.

Као да је читао његове мисли, Рајан Торп одједном рече:

— Знаш, помислио сам да би било добро да те се ослободим. Метак у чело, и готово. Али, видиш, нисам то урадио. Ипак ћемо заједно лакше да се пробијемо до границе. Затребаће ми твоја помоћ, а и теби моја. Потребни смо један другом. . . Идем да потражим остатак муниције, па ћу мецима покушати да прекинем ланце.

— Хоћемо ли све њихове коње повести са собом? — интересовало је Џејсона.

— Мислим да то није потребно. Брже ћемо напредовати ако их не вучемо за собом. Повешћемо само једног, а остале ћемо оставити овде.

— Можда би. . . — поче Џејсон, али га Торп прекиде:

— Ђути! Чује се нешто!

— Ја ништа не чујем. То је само ветар.

Торп положи главу на земљу и осулушну.

— Коњски топот — рече. — И то више коња!

Џејсоново ухо није било тако извезбано као Торпово, који је био навикао да живи опасно.

— Морамо да кренемо. Они нису тако далеко! Идемо у кола, тамо има муниције, а тамо је и наше оружје!

*

Ослободивши се ланаца, Рајан Торп и Џејсон Лумис ипак су задржали укупно четири коња, снабдели се водом, и припремили се да пођу.

Тада је и Џејсон чуо топот.

— Боље да још не пођемо, само ћемо се одати — рекао је бандит. — Тс би било опасно за нас. . . Можда не би било лоше да их сачекамо и ослободимо их се.

Џејсон се најежи. Зар опет некога да убију?

— Погледај — рекао је бандит показавши према хоризонту, на ком су се оцртавале силуете тројице јахача. — Ко би то могао да буде? Могуће је да су то Ротемберг и његови помоћници. Можда су нас пратили. Али, нека. У сваком случају, били то они или неко други, нас нико не сме да види. Приредићемо им дочек и отарасићемо их се.

— Ја се не слажем с тим! — протествовао је Џејсон. Није желео ни у кога да пуца, а најмање у представнике закона. — Не могу да убијем никога, Рајане.

— Немој да се заносиш и мислиш да ће тебе неко поштедети. Ако те ухвате, ко ће ти веровати да ниси убио никога од оне четворице? А убио једног шерифа или тројицу, исто ти је. Нећеш побећи од вешала.

— Али. . . ја сам све време лежао онесвешћен када су федерални шериф и његови помоћници били убијени. . . — покушао је Џејсон да се оправда.

— Не мислиш ваљда да ћу ти ја посведочити то? — одбрусио је бандит.

Џејсон је био на мукама. Шта да ради? Ако га ухвате, осудиће га на смрт, због учествовања у убиству тројице представника закона.

Да убије, такође не долази у обзир. Једино што му је преостало било је да покуша да побегне.

Изненада, Торп поче да стење. Џејсон га погледа.

Држао се за рањено раме.

— Боли ме — репе Торп. — Изгледа да је рана почела да се гноји. Болови се шире у целу руку. Прсти ми се коче... Бар да сам рањен у лево раме! Како ћу да пуцам? Левом руком нисам никада пуцао... Уосталом, да кренемо... Не... боље да се сакријемо иза стене и да их дочекамо. Џејсоне, мораћеш ипак да пуцаш у њих. Види, једва покрећем прсте...

— Не вреди да их сачекамо — рекао је Џејсон. Они нас неће ништа питати, видеће да је овде било окршаја и знаће да смо то ми пуцали, односно мислиће... Обојица ћемо настрадати. Још имамо времена да учинимо нешто.

— Шта предлагеш? — упитао је бандит презнојавајући се.

— Склонићемо се иза стене, и када наиђу, ја ћу да пуцам. Ти се примири и чекај.

Узели су четири коња и склонили се иза стене. Џејсон је извадио револвер и заузео положај: у том тренутку се Торп опружио поред њега и почео да се превија од болова. Није имао могућности да дезинфикује рану, а и метак је остао у њој, и сада је рана почела да се гноји. Осетио је то и по температури која се из тренутка у тренутак повећавала.

А онда су наишли јахачи. Били су удаљени од Торпа и Лумиса око петнаест јарди. Јахали су средином пута и у мраку нису могли да виде кола испод великог дрвета, у сенци.

Међутим, мало даље, била су два оседлана коња, и њих би сигурно приметили. Ако су то шериф Ротемберг и његови људи, онда нису случајно дошли, јер им је федерални шериф вероватно рекао да ће ноћ провести на том месту, јединој оази у том крају.

— Поскидај их из седала, Џејсоне... — стењао је бандит. — Нишани прецизно. Док не дођу к себи и потегну, да немају времена да пуцају у нас...

Уто се на путу, тачно испред Џејсона, појавише тројица јахача.

Муњевитом брзином, Џејсон испали три хица један за другим, нишанећи у коње. Првог и другог је успео да погоди, али трећи му је измакао. Овај се успаничен, пропео на задње ноге и избацио јахача из седла, и одјурio.

*

Шериф Иствуда и његови помоћници Питер Самберг и Лу Вајт стајали су код затворских кола. Нагађали су ко би могао да буде трећи бандит, онај који је успео да побегне. Онда се Ротемберг сетио да је осуђеник Рајан Торп био везан за Џејсона Лумиса, а пошто овога није био међу погинулима, било је јасно да је он остао жив.

Искусни Ротемберг је рекао:

— У наше коње пуцао је Лумис. Размислите мало: бандити не би нишанили у коње. Онај који је остао са њим сигурно би, да је имао могућности, пуцао у нас, и бар би једног или двојицу оборио из седла. То је пуцао Лумис, намерно у коње. А ова крв овде... једино може да потиче од побеглог бандита, јер ови који су убијени, као и федерални шериф и његови људи, и кочијаш, сада су на истим местима на којим су и погинули. Значи, ова крв около може да потиче само од рањеног бандита. Можда је управо чињеница да је рањен довољна да схватимо зашто није пуцао у нас и убио некога.

— Сада је проблем како да их следимо — рекао је Лу Вајт. — Тамо има два коња, а нас смо тројица.

— Потражићемо мог коња — предложио је шериф. — Није могао отићи далеко, а уз то, тамо, испод седла, налазе се сва потребна документа. Питере, иди и потражи га.

Питер Самберг одмах пође даље.

Шериф Ротемберг и Лу Вајт покупили су мртве и ставили их у кола, да би их касније одвезли даље и сах-

ранили. Представнике закона и ко-чијаша намеравали су да предају у њиховом месту, да би могли да буду сахрањени на својим гробљима.

Није прошло ни десет минута, када се Питер Самберг вратио, доводећи шерифовог коња.

— Сада можемо да кренемо — рекао је Ротемберг. — Јахаћемо према мексичкој граници и стићи ћемо их пре него што зађу у пустињу. До границе треба да јашу сигурно два дана и не верујем да ће то моћи да изведу, пошто је бандит рањен.

— Како сте тако сигурни да није Лумис рањен? — упитао је Лу Вајт.

— Рекао сам већ. Да је бандит пуцао у нас, не би нишанио у коње. Лумис ипак није обичан разбојник. Можда је човек говорио истину када је рекао да никада никога није убио.

— Проклет био! — узвикну Вајт. — Убио ми је коња!

— Немој да гунђаш — реаговао је Ротемберг. — Зар би било боље да је убио некога од нас? Немој да га грдиш. Можда смо још живи захваљујући управо њему. Сада треба да понесемо са собом што више воде, и да кренемо.

*

Сунце је било високо на небу када су Џејсон Лумис и Рајан Торп зауставили коње.

— Рајане, не смемо да се заустављамо. Морамо даље — рекао му је Џејсон. — Изгубићемо доста времена и постоји опасност да нас сустигну, ако су опште пошли за нама. Ми треба тако да се понашамо као да јесу. Не смемо се опустити.

— Да сам бар устрелио она два коња. Није требало да их оставимо.

Поново су кренули.

Свуда око њих је био песак. Врућина је била несносна, а сунце је пекло.

Нигде није било ниједног дрвета, кактуса, извора или потока. Коњи су ишли све спорије, уморни и жедни.

Џејсон Лумис је добро познавао пустињу и њене ћуди. Знао је да је човеку потребно много стрпљења,

здравог разума и снаге да би је победио.

Зато је и издржао да још сатима а да се не зауставља. Рајану Торпу било је много теже, јер га је рана и даље болела, а уз врућину га је мучила и температура.

Није много говорио; само би с времена на време пребацио Џејсону што није убио бар некога од тројице јахача, за које је био сигуран да су Ротемберг и његови помоћници. Иако је видео само њихове силуете, по њиховом држању и по крупноћи једнога од њих знао је да су то они, јер је Ротемберг био један од највиших шерифа у целом крају.

И Џејсон је био сигуран да су то били Ротемберг, Вајт и Самберг, јер је видео и огромног шерифа, и високог а танког Вајта, и зденастог Питера Самберга.

— Џејсоне, не могу више да издржим у седлу — јадиковао је бандит. — Станимо мало.

Лумис погледа у сунце, које је почело да се спушта низ хоризонт.

— Сада још нећемо стати. Када се смркне, негде ћемо се зауставити, и ја ћу покушати да ти извадим метак из ране. По овом сунцу би то било неизводљиво. Имам у бисагама боцу са нешто вискија, па ћу ти дезинфиковати рану. Можда ће ти онда бити боље.

Јахали су још извесно време. Како је сунце све више залазило, и ваздух је постајао свежији, да би, када је пао мрак, постало прилично хладно.

Ноћ је била јасна, па је Џејсон видео како се бандит преместио у седлу.

— Рајане. . . — позвао га је, али одговор није добио. Бандит се био онесвестио.

Лумис заустави коња и сјаха, те скиде Торпа из седла па га положи на још топао песак.

Узео је једну од чутура са водом и скинуо шешир, па га напунио водом. Пришао је свом коњу и напојио га, па је исто урадио и са осталим коњима.

Потом је и сам испио исту количину воде.

Бандит је почео да се мешкољи.

— Воде... — изговорио је слабашим гласом.

Џејсон поново напуни шешир и принесе га бандитовим устима. Овај халапљиво попи воду, и затражи још.

— Не може, Рајане. Попили смо данашње следовање, треба нам вода све до границе. Колико знам, до тамо немамо одакле да је узмемо.

— Само кад коњима дајеш воду? — гунђао је бандит. — Њима не мораш да оставиш.

— Грешиш, Рајане. За коње мора бити, па макар ми и били жедни. Не заборави, они нас носе на својим леђима.

— У праву си... сада ми је ужасно... Хоћеш ли ми извадити метак?

— Хоћу, стрпи се мало. У овој проклетој пустињи морамо да будемо проклето стрпљиви. — На овом месту има нешто сувих кактуса и суве траве. Најпре ћу тиме да нахраним коње, а онда ћу видети да ли могу да скупим довољно сувади да заложим ватру.

— Пожури... не могу више да издржим... — и даље је јадиковао бандит.

Џејсон га остави и удаљи се.

Када је нахранио коње, запалио је ватру. Најпре је на пламену једно време држао сечиво свог ножа, а затим је почео да »оперише« бандита. Није му било први пут да некоме вади метак из ране, али још никада то није радио под овако лошим условима.

Није имао ништа чиме би преврио Рајанову рану, осим своје кошуље, коју би можда и исцепао да би спасао једно људско биће, али то није долазило у обзир јер му је кошуља била прљава.

У бисагама је имао још две, али ни оне нису биле чистије.

Преостала му је само вратна марама; Рајанову је морао да баци, јер је била натопљена крвљу, и укрућена.

Пре него што је почео да исеца месо око ране, натопио је своју мараму вискијем, и ставио је на седло, које је скинуо са коња и ставио га поред ватре.

— Стисни зубе, Рајане — рекао је бандиту пре него што је зарио нож у његово раме. — На жалост, немам толико вискија да те опијем. Мора ћеш да издржиш.

И, почео је.

Бандит је шкргутао зубима, јечао и драо се, али се није копрцао, и Џејсон му је, после неколико минута, који су се Рајану учинили као вечност, извадио метак.

Потом је из боце сипао преостали виски на рану, при чему се бандит такође драо као да га живог пеку. Најзад, Џејсон стави преко ране мараму натопљену вискијем, и завеза је.

— Готово је — рекао је. — Преживео си...

— Једва. У сваком случају, сада ће ми бити боље — одговорио је бандит. — Шта мислиш, хоћу ли оздравити? Каква је рана?

— Видео сам и горе. Ишчистио сам ти гној. Не знам шта да ти кажем. Надај се да ће бити све у реду, друго ти не преостаје.

— Тако сам уморан... Хоћемо ли сада спавати?

— Не долази у обзир. Морамо даље — одговорио је Џејсон. — Ако нас неко гони, може да види ватру, ако је до сада није приметио. Одмах ћу да бацим песак на њу, и идемо.

Бандит је јечао, али није противуречио Џејсону. Сада није био онај прави Рајан Торп. Био је рањен, болестан и немоћан.

✱

Изгледа да је невоља учинила своје — рекао је Ротемберг гледајући у крваву мараму, која је била на песку, поред остатака ватре.

Упаливши комад сувог кактуса, који је нашао у песку, шериф поче да тражи околи.

— То сам и мислио — рекао је када је подигао метак са земље. — Све указује на то да је Лумис помогао бандиту. Да је било обрнуто, не би било те операције. Бандит би се ослободио рањеника и наставио сам. Значи, спријатељили су се. Заједничка невоља често зближава људе и онда када се они много разликују један од другог. Горе за нас.

— Ви, шерифе, стално говорите о Лумису као да је поштен човек и правите разлику између њега и бандита. Ако је заиста невин, као што тврди, зашто бежи? — питао је Лу Вајт.

— Зато што му ништа друго није преостало — одговорио је Ротемберг.

— Вероватно зна шта га чека у пустињском затвору, и неће да ризикује. А ако је заиста невин, можда се нада да ће са слободом успети да издејствује обнову процеса и спасе се затвора. То што је сада у друштву једног злочинца, њему не значи ништа, јер му је важно да се докопа границе. . . Хоћемо ли да наставимо пут?

— Идемо — рече Питер. — Иначе, мислим да Џејсон има шансе да остане живе само дотле док буде потребан бандиту. Зато бисмо, између осталог, морали да пожуримо. Ако је човек стварно невин, не би било право да га онај бандит убије. А Џејсону вероватно имамо да захвалимо и то што смо ми још живи.

— Била би штета за њега. Није он лош момак. Онај бандит је у међувремену схватио да Лумис не може да убије човека, а њему такав сапутник није потребан. Само док оздрави, отарасиће га се.

— Ако вам је тај Лумис толико симпатичан — рекао је Лу Вајт шерифу Ротембергу — зашто га онда гоните? Пустите га, нека побегне.

— Заборављаш да је са њим и опасни злочинац, а сама чињеница да је Лумис био присутан када су убијена четири човека, довољан је разлог да га гоним. Уосталом, он је правоснажно осуђен. Све остало може се разјаснити накнадно.

Узјахали су, и кренули.

Лу Вајт је рекао:

— Мислим да тог Лумиса не треба сажалевати. Није он тако беспомоћан као што изгледа. Што се мене тиче, ја још не верујем у његову невиност. Сигуран сам да ће се бранити ако га Торп буде напао. Бар је сада јачи од њега.

— И ја мислим да Лумис није безазлен — додао је Питер Самберг. — Он само игра неку своју игру, сигуран сам у то, само што ми још нисмо открили каква је то игра. То што није пуцао у нас него у коње, само је део његове тактике. Приредиће он нама још изненађења.

Јахали су кроз пустињу и настојали да што брже напредују, знајући да сада, када је свеже, могу да превале више миља него по дану, када је вршина неподношљива.

Питер Самберг је јахао напред, јер је био бољи стручњак за читање трагова у пустињи, него Ротемберг.

*

Када је почело да свиће, огласио се Рајан Торп, који је пре тога сатима ћутао:

— Џејсоне, зашто смо скренули са пута? Не би требало да јашемо према западу, није тамо мексичка граница.

— Овде је песак дубљи и тргови копита нестају чим се удаљимо неколико миља.

— Зашто је то важно? Ветар стално дува и замеће трагове и у песку који није дубок.

— Добро познајем Ротемберга. Тај може да пронађе трагове и када их нема, а камоли када их има у песку. Зато је боље овако — одговорио је Лумис. — Сигурније је и брже. Осим тога, воде имамо још сасвим мало, а у овом правцу, ако наставимо, наићи ћемо на један извор.

— Колико имамо воде?

— Још само за једном. За тебе, мене, и за четири коња. Свакоме по један шешир.

— Доврага и ти коњи! Јашимо их наизменично, и они ће издржати и

без воде, али ми нећемо. Зар не би било боље да оставимо два коња?

— Под оваквим околностима, они ће оставити нас. Ускоро ће почети да скапавају, један по један. Остаће нам они јачи и издржљивији.

— А колико има до оног извора?

— Ако не будемо застајкивали, тамо ћемо стићи сутра ујутро. И граница ће тада већ бити сасвим близу.

— Ја нећу издржати. Дај ми сада моју порцију воде!

— Не може, Рајане. Ако хоћеш да...

— Нећу више да бежим! — рече бандит изненада. — Дај ми воде, па да сачекамо потеру, ако је има. Нека после тога буде са мном шта буде. Не могу више...

Џејсон је једно време посматрао бандита, а онда је рекао:

— Ти, изгледа, бунцаш? Шта ти је одједном, да се предајеш?

И бандит је гледао у њега.

У тренутку, Джејсону сину да би Рајан Торп могао и да га убије, само због воде. У том случају, имао би је довољно за себе и једног коња, до границе.

Можда је зато и предлагао да стану, јер док су у седлима, нема много прилике да пуца.

Али, одмах је Џејсон одбацио ту помисао. Знао је да је бандит приметио како се он добро сналази у пустињи и да му је још потребан.

Међутим, Джејсон је био у заблуди.

Јер, сада бандит није мислио ни на шта друго него да га убије. Попиће доста воде и смоћи снаге да се супротстави гониоцима, ако му се приближе. У његовој свести, потресаној грозницом, вода је у тим тренуцима значила спасење од свега. Само на њу је мислио.

Јахали су по сунцу, не разговарајући. Иако је он био водич кроз пустињу, Џејсон је пустио бандита да јаше напред, јер му није веровао.

Овако га је стално држао на оку.

Али, зато је Рајан Торп одлучио да Џејсона убије чим му се укаже при-

лика за то, а то ће, по његовом мишљењу, бити када се смркне и када буду стали да се одморе.

У једном тренутку, бандит је рекао:

— Стани, Џејсоне!

Лумис заустави коња. Исто учини и бандит, а преостала два коња, који су све време ишли иза, такође застадоше.

— Шта сада хоћеш? Само немој да тражиш воду, јер је нећеш добити — рекао је Лумис.

— Ја не идем даље. Остајем овде. Ми све време бежимо од потере, за коју и не знамо да ли нам је на трагу или не. Ја заправо и хоћу да станем зато што бих волео да она наиђе. Они су се сигурно добро снабдели водом, па ће ми дати да се напијем, а после тога, ако хоће, нека ме убију.

— У реду, ако тако хоћеш — одговори Лумис.

Бандит није очекивао такав одговор, и сада је био веома изненађен.

Лумис је у једном тренутку помислио да би заиста било боље да сачекају потеру. Ако наиђе шериф Ротемберг, можда ће то за њега, Лумиса, бити спас. Али, ако шериф и даље буде веровао да је он убица и бандит, шта ће онда?

Био је у недоумици да ли да и даље бежи или да сачека и види како ће проћи.

Сјахао је.

— Зашто буљиш у мене? — питао је бандита.

И он сјаха.

— Сумњив си ми — рече Торп. — Ти би, изгледа, волео да наиђе Ротемберг са својим људима?

— То је била твоја идеја, Рајане. Ти си рекао да не можеш да издржиш више. Ја сам само прихватио твој предлог.

Џејсон се осврнуо и погледом испитивао пустињу. Иако је био окренут леђима, инстинкт му је говорио да бандит нешто смера.

Нагло се окренуо према њему.

Одједном, у Рајановој десној руци нашао се револвер. Управо је нишанио у Џејсона.

Овај скочи на њега и обори га на земљу. Није му било тешко да избије револвер из Рајанове десне руке. Приликом пада, Рајан удари десно, рањено раме.

Зајеча, и остаде да лежи на песку, потрбушке.

Џејсон састави шаке и снажно га удари у главу. Бандитова глава клону.

Џејсон узео из песка његов револвер и испразни га, па га врати на исто место.

Потом му поново окрену леђа.

Време је пролазило.

Када је бандит дошао к себи, видео је револвер, који је био надокхват његове руке. Није се двоумио; одмах га је узео.

Те шумове је Џејсон регистровао, и окренуо се према бандиту.

Овај га је гледао победоносно. Иако је с муком држао револвер, нанишанио је на Џејсона.

— Подигни руке! — наредио је.

Џејсон се насмеја. Упита:

— Зар би пуцао у мене, после свега? У реду, убиј ме, ако мислиш да је то право решење за тебе. Уосталом, бар је теби лако да убијеш човека. Чиниш то као да убијаш муве.

Бандит притисну обарач.

Чуло се само једно »клик«, и он, у чуду, разрогачи очи.

— Ниткове! — рече бесно. — Хтео си да ме надмудриш, и овога пута ти је ту оспело! Али, платићеш ти мени за ово, то ти ја обећавам!

Од изненадног гнева, Рајан доби снагу и одважи се да, иако рањен и у грозници, скочи на Џејсона. Рвали су се кратко време. Увидевши да не може из те борбе да изађе као победник, бандит се предаде.

— Чекај само... — рекао је, задихан. — Нећу ти дати мира. Чим скупим мало снаге, опет ћу насрнути на тебе!

Испружио је руку да са земље узме празан револвер, вероватно у намери да њиме удари Џејсона у главу. Овај је то предвидео, па га је предухитрио.

Једним снажним ударцем, онесвестио је бандита.

Гледајући га, размишљао је шта да ради са њим. Да не би ипак било боље да га убије? Ако то не учини, подмукли бандит ће наћи начина да га поново нападне. За његово убиство сигурно га нико неће позвати на одговорност, јер ће свима бити јасно да је то била самоодбрана.

Али, Џејсон чак ни у оваквој прилици није желео да узима закон у своје руке и пресуђује човеку, макар он био најокорелији бандит, као што је Торп.

Пробиће се са њим до Мексика, и тамо ће се растати од њега и кренути сопственим путем.

Опет је бандит дошао к себи.

— Идемо! — рекао му је Џејсон. — Предуго смо се задржали. Морамо даље.

Очију ужарених од грознице, Рајан Торп је покушао да се помери. Гледао је у Џејсона, питајући се да ли је могуће да он и даље хоће да га води са собом; поставио му је то питање, а Џејсон му је одговорио:

— Саветовао бих ти да одустанеш од намере да ме поново нападнеш, ако хоћеш да останеш жив. Добро знаш да се без мене не би снашао у овој пустињи. Осим тога, сада ниси наоружан, а оружје нећеш ни добити. Хајдемо!

Узјахали су.

Схвативши да бандит не може да се држи у седлу, Џејсон је поново сјахао, узео уже из бисага и привезао Рајана Торпа за седло.

Одјахали су даље, овога пута са два коња, који су имали још колико-толико снаге да иду.

*

Питер Самберг се вратио до Ротемберга и Вајта, који су га чекали код скупине стена, између којих је било нешто сасушене траве и ниског растиња.

— Изгледа да су одјахали према западу — рекао је — јер на правцу, који

води директно у Мексико, нема трагова.

— Зар би изабрали заобилазни пут? — зачудио се шериф. — Не верујем да им се више не жури...

— И то има својих разлога — одвратио је Самберг. — Према западу има један извор. Претпостављам да су остали без воде и да су зато кренули онуда.

— Не преостаје нам, онда, ништа друго него да и ми пођемо тим путем — рекао је шериф.

Сва тројица седели су у хладу и одмарали се. Намеравали су да за који минут наставе.

— Погледајте! — изненада рече Ротемберг, показујући према истоку.

Његови помоћници се окренуше.

Угледали су групу Индијанаца.

— Шошони... — рече Ротемберг. — Не бих рекао да је то Елкаинова банда... ово су индијански ратници. — Он поче да их пребројава. — Има их седморица. Јашу у правцу у ком су по свој прилици отишли Лумис и бандит.

— У том случају, они ће обавити посао уместо нас. Она двојица немају шансе да им умакну. Ове пустињске луталице убијају човека због пушке или коња — рекао је Питер Самберг.

Шериф га одмери љутитим погледом.

— Питере, не заборави да је наш циљ да њих двојицу ухватимо живе. Идемо! Морамо спречити Индијанце да их нападну и убију!

Самберг га погледа, са изразом досаде на лицу, а затим рече:

— Шта кажеш ти. Лу? Да гласамо?

— Ја ћу урадити онако како шериф каже, јер сам његов помоћник и зато што се тренутно налазим на задатку — одговорио је Лу Вајт.

— Чуо си — казао је шериф Самбергу. — Два против један. Дакле, идемо!

Питер Самберг прогунђа нешто и устаде, те приђе свом коњу, који је стајао мало даље, уз стену.

Када се сагнуо да подигне седло, на његову руку скочи отровница, и невероватном брзином се обмота око руке. Самберг се трже и покуша да отресе отровницу са руке, али тиме ју је само још више раздражио, и она га уједе. Он продорно јаукну.

Другом руком покуша да је скине, и успе у томе.

Чим се нашла на песку, змија је почела да мигољи даље, али је Самберг брзо потеглао револвер, нанишао и опалио у њу.

Метком јој одвоји главу од тела, које се тресло још извесно време.

Ротемберг и Вајт му приђоше. Видевши шта се догодило, шериф рече:

— Чекај, не померај се!

Потом он узе нож и из бисага извади боцу са вискијем, и њиме полисечиво.

Лу Вајт је придржао Самбергову руку, а шериф је на месту уједа у њу урезао крст, а затим, вртећи оштро сечиво, изрезао ткиво загађено отровом. Испрао је рану вискијем и затражио од Луа да из бисага донесе завој, па је потом превео рану.

Али, Питер Самберг се после тога ипак није осећао боље. Жалио се на болове у мишићима, и на гушење.

Био је то знак да из његовог организма није избачен сав отров, но, пошто је ипак био жив, значило је то да је у његов крвоток доспела само мала количина змијског отрова, недовољна да изазове смрт.

После свега, Ротемберг је одлучио да потеру настави сам, а да се двојица његових помоћника врате у Иствуд.

— Биће све у реду са тобом — рекао је он Самбергу — само треба да мирујеш и да пијеш много течности. Сваки напор био би опасан за твоје здравље. Вас двојица ћете се сада вратити у град, а ја ћу наставити да гоњим ону двојицу — закључио је.

Узалуд су га помоћници одвраћали од намере да и даље иде за двојицом осуђеника и убеђивали га да не би требало да ризикује.

Једини Ротембергов одговор био је да је то његова дужност и да ће је поштено обављати све док буде носио шерифску значку.

Двојица подређених морали су да га послушају.

Шериф и Лу Вајт помогли су Самбергу да се попне у седло, а затим је узјахао и Вајт.

Њих двојица су кренули натраг, према Иствуду, док је Ротемберг пошао у другом правцу.

Изванредан стручњак за читање трагова, Самберг је претпостављао да су у том правцу ишли и Џејсон Лумис, и бандит.

*

Предео кроз који су сада Џејсон и Торп јахали, није био тако пуст као онај кроз који су већ били прошли.

Било је доста кактуса, а и мањих и већих стена, што је гарантовало да бар у току дана човек има где да се склони од сунца. Бандит је и даље био у грозници.

Џејсон Лумис би му можда помогао, али није био у прилици да то уради.

Воде нису имали.

Међутим, та чињеница тренутно није много заокупљала Лумиса, јер је он већ пролазио туда.

Знао је да су близу границе, а самим тим и близу једног извора, где ће моћи да се снабде водом. А до тамо ће већ некако издржати.

Та нада давала је Џејсону снаге да издржи и да поднесе жеђ.

Али, овога пута није имао среће да пронађе воду и добро се снабде њоме.

Када су коначно стигли до извора, Џејсон је сјахао и пришао му.

Са жаљењем је морао да констатује да је извор, откако је последњи пут био на њему, пресушио. Није могао да поверује својим очима.

Не зато што би то било необично или немогуће него зато што је био свестан колико им је, обојици, вода потребна.

Није му преостало ништа друго него да крене даље.

Пошто је, како су напредовали, било око њих све више зеленила, Џејсон се надао да ће негде ипак наићи на неки бунар, или бар на посебну врсту кактуса из којег може да се цеди вода, која није штетна за здравље.

Застао је на тренутак да процени ситуацију.

По његовој процени, до мексичке границе имали су још десетак миља.

У нормалним околностима то не би било много, али му се сада чинило да је то јако далеко.

Заправо, није био сигуран да је раздаљина баш толика, јер последњи пут је овуда ишао пре пет или шест година, и није се сећао свих детаља.

Када је Џејсон застао да провери да ли је Рајан Торп при свести и осврнуо се, приметио је, у даљини, групу Индијанаца.

Знао је да у овом крају, осим неких других пламена, има и Шошона и да они туда крстаре, у нади да ће пронаћи нешто што ће им бити корисно.

При том није била важна вредност онога што могу да нађу. Могао је то да буде и најбезвреднији предмет, нешто што они нису имали, но, свеједно, они су до њега долазили газећи све пред собом и убијајући људе.

Није имао илузија да их Шошони нису видели. Њиховом оштром оку нису могла да промакну два белца, који су јахали прилично споро.

Индијанци нису јахали галопом; Џејсону се чинило да су свој темпо ускладили са његовим и Торповим. Био је сигуран да их прате већ извесно време.

Како да о томе обавести Торпа, кад овај није при свести? Како да надмудри Индијанце, питао се.

Наставио је да јаше. За његовим, полако је каскао коњ на чијим леђима је седео, заправо више лежао, Рајан Торп, везан за седло.

Након отприлике пола сата, осврнуо се да види да ли су му Индијанци још за петама.

Видео их је. Били су још далеко, на истом одстојању на ком су били и онда када их је први пут видео. Упорно су их пратили, вероватно у очекивању да они стану, а можда су и чекали мрак, па да нападну.

И, заиста, када је почело да се смркава, појачали су темпо.

Џејсон је био свестан да сам не може да се бори против седморице индијанских ратника, и стао је.

Коње је оставио иза стене, Рајана Торпа скинуо са коња и положио га на земљу, а он је узео пушку и закло-нио се иза исте стене.

Индијанци су се приближили на око двадесет јаради, и ту стали.

Тек тада Џејсон примети да само тројица од њих имају пушке, док су остали били наоружани стрелама, ножевима и томахавкама.

— Воде. . . воде. . . — изненада се огласио Торп.

Џејсон погледа у њега. Очи су му биле склопљене, лице веома црвено, а усне суве и испуцале. — Воде. . . воде. . . — понављао је бандит у бунилу.

У истом тренутку, Џејсон примети како један од коња, сав мокар и запенушан, постепено пада, покушавајући да се задржи на ногама.

Знао је да је коњ липсао и да на њега више не може да рачуна.

Животиња је тешко дисала, трзала главу и болно њиштала.

Не желећи да је гледа како се мучи, Џејсон одлучи да јој прекине муче. Да је било доста воде, можда би коњ могао да се поврати, али овако, није било изгледа да остане жив.

Када је Џејсон испалио хитац у њега, бандит се тргао и на тренутак отворио очи. Видевши Џејсона, рече једва чујним гласом:

— Све вас треба убити. . . Ноеле, убиј и њега. . . проклето копиле, неће да ми да воде. . . убиј га. . .

Ни он неће још дуго, помисли Џејсон.

Није било начина да му помогне, али сада није ни имао времена да се бави њиме, јер су Шошони, поређа-

ни у полукруг, стајали недалеко испред стене, и чекали, спремни да нападну.

Већ у следећем тренутку, један од Шошона испали хитац према стенома, и метак прозуја близу Џејсонове главе. Он брзо леже потрбушке и извири иза стене, протуривши цев пушке, и у исто време нанишанивши и опаливши.

Чуо се крик и туп ударац о тле.

Џејсона прође језа.

Убио је човека!

Али, знао је за тај сурови закон Запада: мораш убити да не би био убијен.

Са њихове стране, уследили су нови хици. И он је опет пуцао.

Извирио је и по други пут: видео је како још један Шошон, пада са коња.

Одједном, завладала је тишина.

Пуцњава је престала.

Сумњао је да су се Индијанци повукли и одустали од даље борбе. Преће бити да су се притајили и да чекају повољнији тренутак.

Извирио је.

Није их видео, али управо зато је знао да нису отишли него да су се сакрили иза стена, испред којих су се били поређали пре него што су га напали.

Мрак је све више освајао, и ваздух је постајао свежији.

У једном тренутку, Џејсон угледа нечију сенку, која се одвојила од једног великог кактуса, клизнула десно од њега, и нестала иза једног ниског жбуна.

Уследила је, још једном, иста сцена. Џејсон је претпостављао да се Шошони распоређују и групишу тако да га нападну и спреда и слеђа.

Рачунали су, вероватно, на два наоружана белца, и, мада их је било петоро, нису хтели да ризикују. Изгубили су два ратника и нису желели да и даље губе људе.

Када се сасвим смркло, изашао је месец, и видљивост је била чак боља него у сумрак.

Одједном, као да је из земље никла, пред Џејсоном се појави тамна

силуэта једног Индијанца, са подигнутом руком, у којој је био нож.

Џејсон брзо повуче обарач, али. . . пушка је била празна!

Он је брзо ухвати за цев, и замахну према Шошону. Кундаком га је ударио у главу, и ратник паде као покошен.

Тај тренутак је Џејсон искористио да поново напуни пушку, а узео је и револвер.

Знао је да тај Шошон бар десет минута неће доћи к себи, а то ће му бити довољно да га учини безопасним, тако што ће га касније ударити још једном, уколико пре тога не буде имао прилике да га свеже.

Тек што се припремио за даљи окршај, Индијанци су поново запуцали према њему.

Један од ратника му се опасно приближио, али пре него што је Џејсон испалио хитац у њега, Индијанац се тргао, подигао обе руке, затетурао се и пао.

У првом тренутку, Џејсон је помислио да је то Шошона случајно погодио неко од његових сународника, али онда је схватио да је неко пуцао у њега са друге стране, где није било Индијанаца.

Сада су преостала тројица, осим онога који је онесвешћен лежао испред њега.

Пушкарање се наставило.

Сада је неко, а то је Џејсон јасно чуо, пуцао из другог типа пушке, а не из оног који су користили индијански ратници.

Изашао је иза стене и наставио жестоко да пуца у Индијанце.

Још неколико пута су се чули болни узвици погођених, а онда се све умирило.

Стао је и ослушнуо.

У тишини, неко је изненада викуо:

— Лумисе!

Ко би то могао да буде, упитао се у први мах.

Није му било тешко да погоди. Био је то Ротемберг. Препознао му је глас.

Значи, шериф Иствуда и његови помоћници ипак су пратили њега и бандита.

Торп је био у праву када је за ону тројицу одмах претпоставио да су Ротемберг и његови помоћници.

Пратили су их, и сада су их нашли.

При том су се суочили са борбом између њега и Индијанаца, па су и они одлучили да пуцају, стављајући се на његову страну, што је било сасвим разумљиво.

Опет се чуо Ротембергов глас.

— Лумисе, знам да си ту, јави се!

— викао је шериф. — Немој више да пуцаш! Немој, јер овде ионако нема више живих Индијанаца!

Џејсон је размишљао шта да уради.

Да ли да се јави?

Ако то уради, ако се одазове, Ротемберг ће искористити прилику и ставити му лисице на руке, и онда му неће бити тешко да га поново одведе у затвор.

— То сам ја, Ротемберг! — поновс се јавио шериф.

Одједном, Лумис посебно начуљи уши.

Паде му на памет да до тог тренутка није чуо двојицу шерифових помоћника.

Где су они, и зашто се не јављају?

Да ли је Ротемберг сам?

Ако јесте, зар не би било боље да одмах пуца у њега и тако се ослободи опасности да опет доспе у затвор, где Ротемберг, у то није било никакве сумње, сигурно намерава да га одведе?

Овога пута неће бити само оних петнаест година, на које је већ осуђен, помислио је.

Убиство четворо људи, представника закона, сигурно ће у њему ићи надушју, јер је и он учествовао у ослобађању бандита, мада никога није убио.

Али, то није знао нико осим бандита, који, то је већ изјавио неће сведочити у његову корист, него ће, напротив, настојати да га ували у невоље, како не би сам сносио одговорност за сва она убиства.

Опет је шериф викнуо:

— Лумисе, изађи из заклона! Немаш шансе да се извучеш! Ни ти, ни Торп! Зар чекаш да стигне нова група индијанских ратника?! Они већ долазе! Ја ти овога пута нећу помоћи, буди уверен у то! Шта мислиш, шта ће урадити с тобом ако те ухвате живог? Немој да се завараваш и да мислиш да можеш сам против њих! Боље изађи сада, док још имаш шансе да останеш жив!

Џејсон се презнојавао. Није знао шта да ради. Једини разлог који би га навео да се одазове била би могућност да добије воде, коју шериф сигурно има.

*

У глави Рајана Торпа владао је кошмар.

Када је отворио очи, није могао да процени да ли је све те крике и пуцње заиста чуо, или је само сањао.

Све га је болело и сав је горео.

Покушао је да седне. Некако му је то успело. Био је то за њега велики напор, и он, малаксао, клону леђима на стену.

А онда је јасно чуо како неко дозива Џејсона. Једном, па други пут.

На тренутак се разбистрио, а онда је чуо како шериф Иствуда изговара своје име, позивајући Џејсона да се преда. Није код себе имао никакво оружје.

Мало даље, испред себе, видео је неколико непомичних тела. Напрегнувши сву снагу, отпузао је до првог погинулог Индијанца, надајући се да ће код њега наћи макар нож.

Када му се приближио, угледао је, поред њега, винчестерку. Узео ју је и одмах се заклонио иза једне стене. А онда је, недалеко испред себе, угледао крупног човека, а поред њега коња.

Знао је да је то шериф Ротемберг. С тешком муком је подигао пушку, и нанишанио.

Одјенуо је хитац.

У истом тренутку, Џејсон изађе из заклона, и виде како шерифов коњ

пада; Ротемберг се брзо окрену и запуца, трчећи према месту одакле је неко пуцао у његовог коња.

Џејсон се склони.

Стојећи један наспрам другог, на кратком одстојању, Ротемберг и Торп истовремено запуцаше један у другог. Али, пушка из које је бандит пуцао, није опалила. У њој није више било муниције.

Овога пута, метак се зари у бандитове груди, и он, смртно погођен, паде.

У намери да нађе Џејсона, шериф обиђе стену и удаљи се.

Сигуран да сада не може да га види, пошто је био заклоњен стенама, Џејсон пожури према шерифовом коњу и, стигавши до њега, поче да претражује бисаге. У њима је нашао две металне чутуре са водом.

Претпостављао је да воде и хране има и у другим бисагама, које су сада биле под слабинама устрељеног коња. Хтео је и њих да претражи, али то није било могуће. Заправо, било је потребно доста времена да се тешка, непомична животиња окрене на другу страну, а за то Џејсон није имао времена.

Очекујући да се шериф појави из његових леђа, брзо је одврнуо поклопац са чутуре и искапио је.

Другу чутуру је закачио себи за појас, и опет се склонио. Осећао се неупоредиво боље него дотад. Вода, иако млака, окрепила га је и дала му нову снагу.

Одједном, чуо је неко комешање и стењање. Звуци су долазили са места на ком је стајао када су га Индијанци напали. Тада се сетио онесвешћеног Индијанца. Мора да је дошао к себи и да сада шериф Ротемберг има посла са њим.

Брзо се упутио према том месту.

На светлости месечине, видео је два склупчана и испреплетена тела. Шерифова пушка била је недалеко од њега, али га је Индијанац чврсто држао у клинчу, и он није могао да га се ослободи и поред тога што је био много крупнији.

Шошон је опет имао нож у руци, и млатарео је њиме по ваздуху, у намери да удари Ротемберга, који је покушавао да његову руку, у којој је био нож, држи подаље од себе.

Џејсон им се приближио, али њих двојица, обузети борбом на живот и смрт, нису га приметили.

Он се саже и подиже шерифову пушку а затим кундаком своје пушке замахну и снажно удари Индијанца у главу. Индијанчев стисак попусти, и шериф се ослободи.

Када се усправио, суочио се са наоружаним Џејсоном Лумисом.

Видео је да овај држи пушку у руци, мада цев није била уперена у њега.

Први је проговорио шериф:

— Водим те натраг, у Иствуд. Одатле ће те надлежни отпремити у затвор.

Поред све муке, Џејсон је морао да се насмеје.

— Ви то кажете мени? — упитао је.

— Шерифе, ви сте разуман човек и ваљда вам је јасно у каквој сте ситуацији. Зар вам не пада на памет да сам ја у предности и да бих ја требало да постављам услове?

— Ја сам своје рекао. Ако не пристајеш, преостаје ти једино да ме убијеш.

— Није тачно, шерифе. Имам и друге могућности. Могу, на пример, да вас оставим овде, без оружја, без коња и воде. . . а ја да одем тамо куда сам и кренуо: у Мексико. Ви ћете се снаћи и сами, уверен сам у то. Ја вас нећу убити, јер нисам убица, мада ви мислите супротно.

— Не мислим — рече шериф, што је Џејсона прилично изненадило.

— Откуд знате да нисам учествовао у убиствима представника власти и кочијаша?

— Овај посао радим већ преко двадесет година, и имам искуства у процењивању људи. Осим тога, мој помоћник Самберг је првокласни читач трагова и нас тројица, мислим и на свог другог помоћника, са великом поузданошћу могли смо да ре-

конструишемо догађај на месту на ком се окршај збио. На основу тога, као и на основу онога што је уследило док смо ишли за вама, па и сада ових догађаја, овде, мени је све јасно. Ја сада поуздано знам да ти ниси убица.

— Зашто онда и даље инсистирате да ме поново одведете у затвор?

— Зато да бих издејствовао обнову процеса за тебе. Ако сада одеш у Мексико, ти ћеш за наше власти и даље бити осуђеник и бегунац, и за бог тога нећеш моћи да живиш на миру. Бићеш вечити прогнаник и одметник од закона. Ја ти саветујем да поћеш са мном и обећавам ти да ћу се заложити за тебе. Употребиху сав свој ауторитет и утицај да ти се поштено суди.

— А сведоци на основу чијих изјава сам осуђен?

— Све то може да се среди. Ја заиста верујем у твоју невиност, а сада у твоју корист имам много више аргумената него пре.

— А шта ћете урадити ако ипак одем сам?

— Ићи ћу за тобом све док те не ухватим. Гонићу те и у Мексику, јер ти си званично осуђеник, а ја шериф.

Џејсон је размишљао. Колебао се да ли да послуша шерифов савет или да ипак настави према мексичкој граници. Није сумњао у Ротембергове добре намере, али није унапред могао да буде сигуран да ће се поновни процес повољно завршити за њега. Помислио је на убијене представнике закона.

Одлучио је да ништа не ризикује.

— Ја ипак одем даље, шерифе, свиђало се то вама или не — рекао је најзад. — За сваки случај, вас нећу пустити, јер сте малопре рекли да ћете ме и даље гонити. Повешћу вас са собом. Када будем на сигурном, у Мексику, где ваша шерифска значка и титула не значе ништа, пустићу вас.

— Како хоћеш — одвратио је шериф. — Ја не одустајем од онога што сам рекао.

— Ако хоћете, одморићемо се мало, а онда полазимо. Има около индијанских коња, ухватићемо два, јер онај мој није више ни за шта, оседлаћемо их, и идемо. Ви, претпостављам, имате још воде и хране?

— Имам. . . Међутим, нисам за то да се одмарамо. Када Шошони виде да се њихови ратници нису вратили, кренуће да их траже. Највише ће на њихове лешеве, и на нас, и знаће да смо их ми поубијали. А онда је готово са нама. Први пут смо успели да их победимо, али мислим да ће други пут доћи много више њих. Против њих нећемо моћи да се боримо. Зато је боље да кренемо одмах.

— Имамо ли времена да бар сахранимо Торпа?

— Немамо. Морамо одмах да кренемо — одговорио је шериф Ротемберг.

*

До границе нама још много — рекао је Ротемберг — али није искључена могућност напада од стране Шошона. Зато би било добро да ми даш неко оружје, Лумисе.

— Не долази у обзир, шерифе. Ако нас Индијанци нападну, ја ћу да се борим против њих. Или, зависно од ситуације, можда ћу вам тек тада дати оружје. Пре не. Стално имам на уму ваше обећање да ћете ме гонити и вратити у затвор.

Било је то све што су њих двојица рекли док су јахали у ноћи.

Џејсон је био исцрпљен и чинило му се да ће заспати у седлу.

Шериф је приметио да је он уморан и поспан, и чекао је своју шансу.

— Изгледа да су нас Шошони заборавили — рекао је Ротемберг у једном тренутку. — Ако досад нису пошли за нама, неће ни до границе. Шта мислиш, да мало прилегнемо?

— Спава вам се?

— Да. . . — слага шериф.

— Хоћете да станемо? — упита га Џејсон.

— Да, било би добро.

— Још само мало, шерифе, па ћемо стати. Чим стигнемо на ону страну, одморићемо се.

Шериф се насмеја себи у браду. Тај момак зна шта ради и опрезан је, помислио је.

Пошто га је сан све више хватао, Џејсон одлучи да поведе разговор са шерифом. Размишљање и разговор одржаће га будним и ублажити жељу за спавањем.

— Нисте ми рекли — почео је — зашто сте сами. — Рекли сте да сте заједно са својим помоћницима реконструисали догађај код затворских кола. Шта се после тога збило са њима? Зашто сада нису овде?

Ротемберг му исприча шта се догодило са Самбергом.

— Противили су се томе да ја сам наставим потеру, када сам им рекао да се врате у Иствуд. Али, ја сам такав. Када нешто наумим, то морам и да остварим.

Пошто је тема била исцрпена, Џејсон упита:

— Да ли сте скоро видели своје синове и ћерку?

— Зашто питаш?

— Тако. . . — одговори Џејсон. Није могао да каже шерифу да то пита само зато што хоће да остане будан и да га његова деца у суштини не занимају. Није их ни познавао, јер када је Ротемберг дошао да ради у Иствуд, његова деца већ нису била са њим. — Јесте ли их видели скоро?

— Виђамо се о празницима — одговорио је Ротемберг. — Сви они имају своје породице и живе лепо. . . Недавно сам добио и прво унуче. . . А шта је са тобом? Ти ниси ожењен? Колико ти је тачно година?

— Двадесет и седам. . .

— И још се ниси оженио? Док ниси био оптужен за учествовање у нападу на кочију, твој углед је био прилично леп у Иствуду. Како то да ниси запао за око некој од девојака?

— Све оне гледају момке који нешто имају, шерифе. А знате добро да ја немам ништа осим оне колибе. Немам чак ни земље. Живим од онога што зарадим као шталски момак. . . Хтео сам да кажем, живео сам од тога. . .

— Вараш се, Лумисе. Не гледају све девојке да је момак богат. Многима је стало до поштења и до изгледа. Ти имаш и једно, и друго. Осим тога, вероватно верујући да немаш шансе код девојака, ниси им прилазио, па тако и не знаш шта мисле о теби. Зар никада ниси имао девојку?

— Био сам заљубљен неколико пута, али те девојке то нису знале. А онако. . . био сам са салунским девојкама. . .

— Оженићеш се ти. . . — рекао је шериф, и додао: — Чим изађеш из затвора.

— Мислите, за петнаест година?!

— Не, него после обнове процеса, ако се ипак предомислиш и пођеш са мношћом натраг.

— Упорни сте — насмеја се Џејсон.

— То бих ја за тебе могао да кажем, Лумисе.

После тих речи, шериф је нагло заћутао. Осетио је да је почео да се зближава са Џејсоном, који је, ипак, за њега био само осуђеник.

Даље су јахали ћутке.

Ваздух је постајао све топлији, а оморина све већа. Звезде су постепено нестајале са неба, а стварали су се тамни облаци. Ротемберг погледа у небо и рече:

— Мирише на кишу и олују. Само нам још то фали. . . Овде кише није било сигурно две године.

И Џејсон је дисао теже него дотад.

— Да станемо мало, шерифе? — упитао је. — Сада нас Индијанци више неће наћи. Граница је сасвим близу. Запара је таква да је заиста не могу да дишем. Ако мислите да ће бити кише, можемо да попијемо сву воду коју имамо. Даћемо и коњима. . .

Шериф заустави коња. Исто учини и Џејсон.

Обојица сјახаше.

— Проклето време. . . баш је тешко. . . — гунђао је шериф. Раседлавао је коња када је у даљини севнула муња и у делићу секунде обасјала цео крај.

Убрзо потом почела је потмула грмљавина.

Онај трен када се све видело, био је довољан Џејсону да напред, отприлике на два сата јахања, угледа обресе планинског венца. Између планина и места на ком се сада налазио, заједно са Ротембергом, видео је разбацане стене и растиње, које је постајало веће како се и одстојање повећавало.

— Мислите да је ово место добро, шерифе? Ако удари гром, онда ће ударити у оно више дрвеће.

Муња опет севну.

— Да. . . рече шериф — . . . овде је растиње ниже, али није заштићено стенама. Не би било лоше да одемо мало напред, тамо где има стена. Оне не могу да горе.

Поново је ставио седло на коња, и узјахали су.

Када су стигли до групе стена, констатовали су да је место скровито, и одлучили да на њему направе ноћни камп.

Грмљавина је постајала све јача, а негде у близини ударио је и гром.

Одједном, почела је да пада киша и да дува ветар. Стена над њима била је накриљена и били су заштићени од кише, која је убрзо почела да пљушти као да се небо отворило.

Већ после неколико минута, вода им је досезала до чланака.

— Нећемо раседлавати коње — рекао је шериф — горе су седла на сигурном, мање ће се нақвасити.

Џејсон се сасвим расанио.

— Овако нешто још нисам доживео — рекао је. — А ви?

— Јесам, и то не једном — одговорио је шериф.

Мрак је био потпун, а и када би севнула муња, ништа се није видело од кише која је просто лила.

Џејсон затражи од шерифа његове чутуре па узео и своје, одврну затвараче на њима и поређа их по земљи.

— Бар ћемо воде имати довољно — рекао је.

— Да, до Иствуда је дуг пут — одвратио је шериф, на шта је Џејсон Лумис одмах реаговао:

— Молим вас, то више немојте да спомињете. Рекао сам вам да ја не идем натраг у Иствуд, и с том причом смо завршили. Немојте да се љутите, али треба да вам је јасно да после свега што сам доживео не намеравам да ризикујем да останем у затвору, ни крив, ни дужан.

— Лумисе, ја те разумем, али и ти треба да схватиш мене. Лично против тебе немам ништа, ја само радим свој посао, а ту спада и привођење једног правоснажно осуђеног човека. Слажеш ли се са мном?

— Нећемо више о томе. Ви знате своје, а ја своје. Колико сте ви упорни у томе да ме одведете натраг, толико сам ја упоран да се не вратим. Сада све зависи од тога који од нас ће успети да спроведе своју намеру. Један обавезно губи, а други добија. Тако вам је то, шерифе.

*

Киша је престала да пада. Почело је да се разведрава: тамни облаци су се постепено разилазили.

Чим на небу није више било тамних олујних облака, постало је видљивије.

Шериф Ротемберг и Џејсон Лумис стајали су један наспрам другог и гледали се.

Лумис је стајао наслоњен на стену, а шериф прекопута њега.

Када је у једном тренутку Ротемберг приметио да Лумисове очи више не светлуцају, понадао се да је овај, иако на ногама, заспао.

Мало даље, стајали су коњи.

Ротемберг је стално мотрио на пушку која је вирила из скабарда, о седлу коња ког је Џејсон јахао. Када би само могао да дође до ње, сви његови проблеми били би решени, мислио је.

Лумис је преморен, мораће да заспи. А можда већ и спава чврсто.

Шериф је одлучио да провери.

— Лумисе. . . — изговорио је тихо, не очекујући да му се Џејсон јави.

Разочарао се када је чуо његов глас:

— Реците, шерифе. . .

Ротемберг је пожелео да му каже: »До врага, зар ти никада не спаваш?!«, али се уздржао, јер није хтео да изазове Џејсонову сумњу.

Иако му се нимало није спавало, шериф Ротемберг је рекао:

— Хтео сам само да вам кажем да бих одспавао мало.

— Нико вам то не брани. Спавајте — хладно је одговорио Лумис.

Није помишљао на то да му је шериф то рекао само зато да би га навео на помисао да би и он требало мало да одспава.

Сасвим спонтано је рекао:

— Слободно спавајте, ја ћу да мотрим на околину. Није да ми се не спава. . . само, нећу.

Да ли уопште постоји нека могућност да Лумисов опрез попусти, питао се Ротемберг. Када би се то догодило, он би узео пушку, и приморао Лумиса да са њим пође натраг, у Иствуд.

У том тренутку, пошто је био беспомоћан, шериф помисли да можда и не би морао да одведе Џејсона у Иствуд. Било би довољно да оде са њим до првог насељеног места, где има шерифа и затвора, па да га остави тамо и телеграмом позове људе који би дошли по њега.

Тако не би ризиковао да Лумис преузме власт над њим.

Али, то су засад били пусти снови, знао је шериф. Ипак, није губио ни стрпљење, ни наду да ће се ситуација преокренути у његову корист.

*

Вода испод њихових ногу постепено је почела да се повлачи.

Шериф оде до коња ког је јахао, и скиде седло са њега.

Потом седло стави у подножје стене, па леже, наслонивши главу на седло. Чинио је то тромим покретима, не би ли тиме сутерисао Лумису да се и њему спава.

Зажмурио је, али је кроз трепавице гледао у Џејсона, и мотрио неће ли он поћи истим примером.

Прошло је добрих пола сата те не ме игре, али је шериф морао да констатује, са жаљењем, да Лумису не пада на памет да спава.

Иако је до пре кратког времена веровао да може да остане будан, Ротемберг је заспао.

Лумис је помишљао на то да шериф можда само глуми да спава, па му је пришао и дуго га посматрао. На крају је закључио да је старог шерифа заиста савладао умор.

Одлучио је, тада, да и он мало одрема.

Пазио је, ипак, да не падне у дубоки сан. Чим је осетио да тоне у царство снова, скочио би и прошетао, дишући дубоко.

И, тако, све до јутра.

А када је небо на истоку почело да бледи, подигао се и погледао около.

Ништа није указивало на чињеницу да је протекле ноћи падала киша.

Све је било суво, а ваздух је већ у тим раним јутарњим сатима био топао. Судећи по јутру, знао је да ће и дан који наилази бити врео.

У даљини, видео је неколико изгорелих стабала и нагорелих, великих кактуса.

На удаљености од око једне миље, био је поток у ком до ноћашње кише сигурно није било воде. Ако је у целом крају тако, решиће се највећи проблем — недостатак воде.

Шериф је почео да се буди у тренуцима када су се појавили први сунчеви зраци.

Пун наде, погледао је у Џејсона, који је сада био на истом месту на ком га је прошле ноћи видео, верујући да он спава.

Али, угледао га је како стоји, наслонен на стену, и пуши.

Изненађено га је упитао:

— Зар си целу ноћ престајао на ногама, Лумисе?

Џејсон се слатко насмејао.

— Не, нисам, шерифе. И ја сам спавао, и могу вам рећи да сам се добро освежио. Нисте имали среће да се пробудите пре мене. Хоћете ли да пођемо даље? Што се мене тиче, ја сам спреман.

Шериф уздахну.

— Зар се ниси предомислио? — упитао је.

— Нисам.

— Онда, идемо — рече Ротемберг. Обојица су почели да седлају коње.

У том тренутку Џејсон угледа три јахача, који су им се приближавали из правца планина.

Ротемберг им је био окренут леђима, и није их видео. Лумис му рече:

— Имамо посету. . .

Шериф се окрену.

На удаљености од око пола миље, и он је видео три јахача, који су долазили према њима. На главама су имали велика сомбрера.

— Нису од наших — рекао је Ротемберг. — Долазе са оне стране границе. Можда ћемо морати да се боримо, Лумисе, па би сада могао да ми даш револвер.

— Сачекаћемо да приђу ближе, да видимо шта намеравају. Можда су то граничари. Ако будемо морали да се боримо, добићете револвер.

Када су се тројица јахача приближили довољно да им шериф и Лумис виде лица, Ротемберг рече:

— То нису Мексиканци, Лумисе. Белци су. . .

— Видим, шерифе.

Јахачи су се зауставили када су стигли на десетак јарди од њих. Радознало су их посматрали, не показујући намеру да их нападну.

Најстарији од њих проговори:

— Добро јутро! Шта вас двојица радите овде, и куда сте се упутили?

Држали су руке даље од оружја, да би тиме показали да немају зле намере према странцима.

Џејсон је пожурio да им одговори:

— Овде смо се склонили од олује, и преноћили. Кренули смо преко, у Мексико.

— Па ви сте у Мексику! — рече човек изненађено. — Вероватно сте нас залутали и нисте ни знали када сте прешли границу. Идете ли у неко одређено место?

Сада је Џејсон био у недоумици. Није знао шта да одговори људима.

Шериф се први снашао, па је упитао:

— А ви? Куда сте се ви упутили?

— Ми живимо недалеко одавде, у Севиласу, и кренули смо на хацијенду на којој сва тројица радимо. Удаљена је одавде још две миље.

— Ви сте Американци? — интересовао се Ротемберг.

— Тако је, господине. . . Ми вас и не морамо да питамо шта радите овде, јер је то прилично очигледно, па можемо да претпоставимо. . . с обзиром да носите шерифску значку. . .

Лумис и Ротемберг се згледаше, а човек настави:

— Ви сте — обрати се он Лумису — разоружали шерифа који је вероватно хтео да вас спречи да пређете у Мексико. Како другачије да се објасни да сте ви наоружани, а он није?

— Тачно је — рече брзо Ротемберг, надајући се да ће ови људи да му помогну.

У неколико реченица, испричао је о чему се ради и зашто су он и Лумис овде.

На то је један од тројице рекао:

— У том случају, ви се, шерифе, вратите у Сједињене Државе, а он нека остане. Помоћи ћемо му да се снађе. Не, ми нисмо криминалци, али потпуно схватамо ствар. И сами сте рекли да овај човек по свој прилици није урадио оно за шта су га оптужили и осудили.

— Нисам, кунем вам се! — рекао је Лумис уверљиво. — Али нећу да се вратим! Они који су први пут издејствовали да будем осуђен, урадиће то и на новом процесу!

— Немојте да се узбуђујете. Морамо вам објаснити да смо нас тројица прошли слично као ви. Ми смо браћа, и морали смо да побегнемо у Мексико јер нас је један богати и утицајни ранчер оптужио за више недела а ми са тим нисмо имали никакве везе. Хтео је нашу земљу, око које се водио спор, који је требало ми да добијемо. Својим новцем и утицајем успео је да поткупи судију и протнике, и сада је та земља његова. Ми смо пак срећни што смо остали живи, јер да смо остали, или да су нас ухватили када смо бежали, сада бисмо, у најбољем случају, чамили у неком затвору, а није искључено да би нас и повешали. Можете да замислите како нам је било. Сада живимо као слуге и немамо ништа своје, осим ових коња. Зато можемо да схватимо свакога коме је учињена неправда, и желимо да помогнемо овом човеку.

Ротемберг се питао да ли му вреди да овде тражи своје право. Био је свестан да у Мексику он није шериф и да нико није дужан да извршава његова наређења. И, како да се постави сам против четворице према којима је закон био неправедан? Такви људи су дубоко повређени и солидарни су када треба да се боре против некога ко представља ту, за њих, неправедну власт.

Лумис је био здовољан.

— Шерифе, чули сте. . . Мислим да је време да се ви и ја поздравимо, и да сваки од нас крене својим путем. Нема више потребе да се задржавате.

Али, Ротемберг није био човек који се брзо предаје. Покушао је, још једном, да уразуми Лумиса:

— Ако си заиста невин, а ја сам сада убеђен у то, треба да се вратиш у своју земљу. Учинићу све да се докаже твоја невиност. Зар мислиш да целог живота останеш бегунац и да на твом имену остане љага? Знаш да у том случају више никада не можеш да се вратиш.

— Знам, шерифе. . . Али не желим. . .

— Оставите човека на миру, и идите! — викну онај најстарији. Од његове љубазности у почетку, сада није било ни трага.

Ротемберг резигнирано климну главом, а онда се окрену према Лумису:

— Немам, изгледа, другог избора него да се вратим без тебе. Као поштен момак, схваташ да на тако дуг пут не могу да кренем без оружја. Знаш и сам на какве смо све опасности наилазили на путу.

— У реду, даћу вам револвер. . . — рекао је Џејсон и пружио шерифу револвер.

Тројица јахача се погледаше, а потом, као да су се погледима договорили, сва тројица потегосе револвере и уперише их у шерифа.

— Нема потребе да чините то — казао је Ротемберг. — Храбар јесам, али не и луд, да прихватим борбу против вас четворице. Молио бих вас — обратио се он јахачима — да ми само покажете којим путем најпре да стигнем до границе, да не бих опет залутао.

— Снађи се сам, матори — смејући се, одговори му један од јахача.

Шерифу сину да ти људи можда и нису оно за шта су се представљали. Зашто им је толико стало да напакусте шерифу, када Лумиса и не познају?

Једини одговор био је да су то заиста одметници од закона, који инстинктивно мрзе свакога ко носи шерифску значку, која се и сада налазила на Ротемберговој кошуљи.

— Ако будеш имао среће — наставио је да му се обраћа исти јахач — проћи ћеш кроз индијанску територију неопажен. Има више начина да стигнеш на границу. Један је да се жив извучеш из кланца који овде сви зову »дијабло«, Ђавољи кланац. Можеш да претпоставиш зашто се зове тако. Нико досад није преживео у њему. . .

Сва тројица су се забављали на шерифов рачун.

Међутим, Лумису се није свиђало. Ротемберг је био поштен човек, и није заслужио да умре само зато што није успео да обави свој задатак онако како је мислио да би требало да га обави.

— И ја бих вас молио да кажете како да човек стигне до границе а да се превише не излаже опасности.

— Охо! — зачуђено узвикну један од тројице. — Зар си толико луд да помогнеш свом целату?!

— У реду, не морате ништа да кажете — рекао је Лумис. — Ја ћу да га одведем до границе. Покушаћемо да се крећемо истим путем који нас је довео овамо. Он није опасан.

Ротембергу је лакнуло када је видео да Лумис неће да дозволи да он доспе у опасну ситуацију.

Али, изненада су чули како један јахач каже:

— Ти не идеш никуда, остајеш са нама!

Још увек су сва тројица држали шерифа на нишану.

— Радије бих пошао за њим, али само до границе. Ја ћу се после снаћи и сам.

— Рекао сам да не идеш никуда! — понови човек.

— А ако ипак кренем? — упита Лумис.

— Убићемо овог звездоносца! Такви, који упорно прогањају људе, нису ништа друго ни заслужили!

Лумис и Ротемберг се погледаше. Из тих речи избијала је мржња.

Лумис се напола окренуо према шерифу и дао му знак очима, који тројица јахача нису могли приметити.

— Ако је тако, онда, шерифе, идите сами — рекао је.

Ротемберг је, по знаку који му је Џејсон дао, са правом претпостављао да је то само маневар, како би тројица склонили револвере. Знајући какав је Џејсон Лумис човек, веровао је да он неће да га остави на милост и немилост ни природи, ни сумњивим

људима, који, сада је и Лумису морало бити јасно, сигурно нису били невини као што су рекли.

Шериф окрену коња и пође.

Њих тројица вратише револвере у футроле.

— Ти идеш са нама! — рекли су Лумису.

— Куда?

— На хацијенду. . . Треба нам још један човек. Ми, у ствари, не радимо тамо, али имамо друга посла. Ако си побегао из затворских кола, сигурно немаш новца код себе, а од нечега мораш да живиш. Ми ти ту могућност нудимо.

— Да ли сте сигурни да ће ваш газда пристати на то? Он не зна да му водите новог човека. . .

Њих тројица почели су да се смеју.

— Не зна он ни да ћемо ми доћи — смејући се, рекао је један од тројице.

Лумис није био толико наиван да не би прозрео њихове намере.

Ова тројица су кренули у пљачку, синуло му је. Сада се више нису ни трудили да сакрију којој врсти људи припадају.

Ако је већ тако, мислио је Џејсон Лумис, онда је ипак боље да се врати у Иствуд. Ови људи примораће га да заиста прекрши закон, и онда је готово са њим.

Био је задовољан што му је савест још била чиста. Није желео да учини ишта чиме би је оптеретио. То му је сада било јасније него икад.

Само, како да се извуче од њих? Ако приметите да хоће да пође за шерифом, да помогне њему а не њима, како ће реаговати, питао се.

Био је сигуран да ће запасти у нове невоље.

Покушао је да блефира:

— Праведно сам осуђен, морам вам то признати. Учинио сам оно за шта су ме оптужили, али, ко је луд да то и призна? Сада, када сам на сигурном, то могу да вам кажем. Разуме се да код себе немам новца и да идем са вама, да га зарадим, на исти

начин на који га и ви зарађујете. Радује ме што сам вас срео.

— Знали смо да ћемо наћи заједнички језик са неким ко је успео да умакне из затворских кола и још да од шерифа направи будалу. Ипак, погрешно си што си му дао револвер.

Лумис се насмеја лукаво.

Одговарало му је оно што је управо чуо.

Погледао је у шерифа, који је већ био одмакао око две стотине јарди, и рекао:

— Још није касно да исправим ту грешку. . . А, осим тога, баш ми и не одговара да он оде у моје место и тамо каже где ме је оставио. Сачекајте ме који тренутак. . . — намигнуо је.

Брзо је окренуо коња, и подбо га. Није смео да се осврне, плашећи се да се тиме не ода. Желео је да делује самоуверено и одлучно. Да би деловао уверљивије, извадио је револвер.

Није чуо топот иза себе. Значило је то да су јахачи насели на његов трик. Сада је било важно да што пре стигне до шерифа.

Када је чуо да му се неко приближава, Ротемберг се окрену. Видевши Лумиса, он повуче узду и заустави коња.

Велико искуство помогло му је да састави делове мозаика и склопи слику онога што се управо догађало.

Када је од шерифа био удаљен око педесет јарди, Лумис испружи руку са револвером, и испали хитац, намерно нишанећи поред шерифа.

Овај такође извади револвер, и пуца према Лумису, пазећи да га случајно не погоди.

Тек тада се Лумис усудио да се окрене.

Она тројица стајали су на истом месту, посматрајући како се њих двојица, тако су бар мислили, обрачунавају.

Знајући да не могу да га чују, а да је шериф довољно близу да га чује, он му довикну:

— Идите према планинама! Ја ћу за вама!

Ротемберг скрену коња са пута, терајући га у галоп. Као да га гони, Лумис је журио за њим.

Када су зашли у планину, и знали да она тројица не могу да их виде, наставили су да јуре. Лумис је испалио хитац у ваздух, да би изгледало као да се он и шериф још обрачунавају.

То му је унеколико гарантовало да нико неће поћи за њим. А док се они сете да је он отишао заувек, биће прекасно да пођу и покушају да га сустигну.

Након отприлике пола сата, Лумис и шериф су већ били зашли дубоко у планине. Више није претила опасност да ће бити гоњени, а и када би било тако, сада су гониоци могли да се уоче на време и да њихов напад буде одбијен.

А када су њих двојица угледали један путоказ на ком је на енглеском писало »територија САД«, зауставили су коње.

Лумис је гледао у шерифа, очекујући да ће га он узети на нишан и као заробљеника натерати га да јаше ис-

пред њега. Међутим, Ротемберг је само рекао:

— Идемо, Лумисе. Мислим да после свега не треба ни ти да се плашиш мене, ни ја тебе. Оружје ћемо користити, на нашем путу, само против трећих. А када стигнемо у Иствуд, ујахаћемо у град као два равноправна слободна човека. Потврдићу да си добровољно пошао са мном и да си ми чак спасао живот. Када те људи буду видели без лисица на рукама, и мене живог, знаће да говорим истину. Све оно што у првом претресу није употребљено у твоју корист, употребиће се. Уосталом, сведоци нису били сасвим сигурни. А и ја сада знам о теби више. Човек какав си ти сигурно није убица, ни пљачкаш. О томе ћу ја да сведочим, а моја реч биће пресудна. . .

Лумис се насмејао.

— Немојте да се трудите шерифе. И пре тог вашег говора, ја сам одлучио да се вратим са вама. Важно је да ви верујете у мене. Не сумњам у то да ћете ми помоћи да докажем своју невиност. Идемо, шерифе. . .

БОРБА ЗА МУСТАНГА

У округу Рејсо се подигла велика прашина око једног ждрепца, за којег су, они који су га видели, рекли да је најлепши у целим Сједињеним Државама.

А ждребац је заправо био један заиста леп примерак мустанга. Њих је у Биверхед планинама било много, али никада довољно за насељенике, који су их хватали и припитомљавали.

Посебну драж »Планинском принцу«, како су тог ждрепца назвали, давало је то што је био неухватљив. А онај ко би дошао до Принца, уједно би постао и власник читавог чопора не мање лепих мустанга, јер Принц је био њихов предводник.

Околину места Дилона насељавали су углавном мали фармери и копачи злата, који су, ипак, сви били сиромашни. Копачи би сву зараду трошили по салунима, али то није било често него само по два, највише три дана у месецу, почев од онога дана када би примили плате.

А у целом Дилону најбогатији је био Џери Хоблит, човек који је био власник једног рудника и једног повећег ранча, на ком је узгајао коње. Сви су знали да Хоблит напросто обожава те племените животиње, и зато се нико није изненадио када је прогласио да даје три хиљаде долара ономе ко му доведе Принца. Заједно са мустанзима чији је предводник био, разуме се.

Исте вечери, када је та вест прострујала кроз цео округ, у највећем

салуну Дилона скупило се неколико десетина оних који су хтели да зараде три хиљаде долара. Међу њима било је и копача, и фармерских синова, и каубоја, и луталица.

Гласно су разговарали, надвикивали се, смејали, шалили, псовали. Палили су и опкладе.

Температура међу онима који су већ следећег јутра намеравали да крену у потрагу за Принцом, остављајући све друге послове, посебно је нарасла када је Анабела Мек Гилис, најлепша али и најпоноснија девојка Дилона, за коју се причало да је неосвојива, те вечери, док је служила необуздане момке, изјавила да ће се удати за онога ко успе да ухвати Принца.

Међутим, имала је само један услов: да Принц заједно са целим чопором, припадне њој и њеном будућем мужу.

Многи су очекивали да ће одушевљење због три хиљаде долара, које је Хоблит обећао за ждрепца, спласнути, али су мушкарци — тако се бар могло закључити по њиховом понашању — много више били одушевлени могућношћу да добију Анабелу Мек Гилис.

И у једном и у другом случају, награда је била примамљива, па је и онај, ко би евентуално ухватио Принца, могао да бира и определи се за оно што је више желео, или што му је било више потребно.

Анабела је имала двадесет и две године, а просци су је салетали већ од

њене шеснаесте године, када је постала права лепотица.

Била је висока, веома поносног држања, једрих бокова и облих груди, а њено лице било је од оних која се не заборављају лако када се једном виде.

Међутим, она је просце одбијала. Како су године пролазиле, њих је било све више, уместо да је обрнуто. И, око ње је увек обигравало више мушкараца него око свих удавача Дилона заједно, колико год да су оне биле богатије или млађе од Анабеле.

Старије жене говориле су јој да је луда што се не уда за неког богатог ранчера, поред ког би могла да живи безбрижно, уместо што из дана у дан, из ноћи у ноћ, служи пијане каубоје и копаче у највећем дилонском салуну. Али, њој је и тако било добро. Није јој било тешко да ради, и према свима је била љубазна, али само до одређених граница. Мушкарце је држала на одстојању, а они су то знали, и поштовали су њене принципе.

Управо због свега тога, Анабелино обећање — да ће се удати за онога који ухвати Принца — одјекнуло је као експлозија.

Више нико, па чак ни они ожењени, нису мислили на три хиљаде долара.

Главна тема постали су Анабела Мек Гилис и, за сада, само замишљени мушкарац који ће доживети ту срећу да постане њен муж.

Нико на странца не би обратио пажњу те вечери, да нису приметили да Анабела узвраћа његове погледе. За оне који су је познавали био је то прави шок. Јер, знало се: та лепотица никоме не поклања ни свој поглед, ни осмех.

Дилон није био безначајно место, нити мало, тако да је у њему свакодневно било безброј странаца, који су долазили и пре или касније одлазили својим послом.

Међутим, овај, који је сада упадљиво пиљио у »њихову« Анабелу, веома је занимао присутне. Питали су се да

ли ће и он покушати да ухвати Принца, само да би дошао до те лепе девојке.

У неко доба, странац приђе шанку, наслони се на њега и улита је:

— Госпођице, да ли је истина да ћете се удати за онога који ухвати »Планинског принца«?

— Чини ми се да сте били присутни када сам то рекла — одговорила је Анабела смешкајући се. Очи су јој посебно блистале док је гледала у згодног странца.

— Да, био сам. А хоћете ли одржати обећање без обзира ко буде у питању? — занимало га је.

— Хоћу.

— Жао ми је због тога, госпођице. То значи да ће вас моћи имати и најгори мангуп, само ако ухвати мустанга. . . — са жаљењем је изговорио црнокоси младић.

— Не брините — и даље се смешкала Анабела. — Ако има бога, а има га, он ће дати да до Принца дође пристојан човек. Таквог ждрепца моћи ће да ухвати само човек који је способан да му буде пријатељ и господар. Животиње то најбоље осећају, господине. Нечасни људи нису способни за то.

Младић је нетремице гледао у њу, дивећи се и њеној лепоти, и њеним мудрим речима. И она је гледала у његове очи, из којих је избијао жар који је није остављао равнодушном.

Одједном, младић је рекао:

— Желео бих да постанем пријатељ и господар Планинског принца. . .

— То вам и ја од свег срца желим — значајним тоном је изговорила Анабела. — Ко сте ви заправо? Нисам вас виђала у овом граду.

— Зовем се Елис Тенинг. Долазио сам у Дилон, али нисам навраћао у ваш локал. Живим у близини Шеридена. Тамо имам лепу земљу, али више ништа. Земља и мој ранч посебно су погодни за узгој коња. . . Тамо живим сам. Девојка која се за мене буде удала мораће да живи на ранчу. . .

— Женино место је поред мужа. Ако га воли, живеће тамо где он то буде желео — меким гласом је одговорила девојка.

Елис Тенинг се дивио начину на који девојка говори. И, уопште, дивио се свему што је имало неке везе са њом.

А што се ње тицало, овога пута је одступила од свог принципа да буде хладна и одмерена када разговара са једним мушкарцем. Гледала га је нетремице, смешкала се на њега, прихватала теме које је он наметао.

Он осети да ту девојку никада неће моћи да заборави, куд год отишао. Она је била нешто посебно, толико посебно да није ни смео да помисли на то да би она пристала да постане блискија са њим.

Одлучио је да пође.

— Да платим. . . — рекао је, стављајући новац на шанк.

Анабела одгурну његов новац.

— Не треба, Елисе — рекла је. — Дозволите ми да вас частим. И оним што сте попили, и још једним пићем. Желела бих да заједно наздравимо за ваш успех у хватању Планинског принца. Нека постане ваш пријатељ, а ви његов господар. . .

Ако се Елис Тенинг до сада и двоумио да ли да и он крене у потрагу за Принцом, чувши те Анабелине речи, силно је пожелео да баш он буде онај који ће га ухватити.

Најрадије би се заклео тој предивној девојци да ће јој довести Принца, али није волео празна обећања. Само ју је погледао, а она је обећање прочитала из његовог погледа. . .

Кренуо је напоље.

Девојка га је испратила. Стајала је на вратима све док он није узјахао и пошао. Још му је махнула, а после тога поново је ушла у салун.

Елис појаха у ноћ.

Био је одмакао од града неколико миља, када је, пролазећи путем, поред дрвећа, изненада осетио јак ударац у главу. Још је био свестан да пада са коња, а онда му се зацрнило пред очима.

Није прошло много времена, када је дошао к себи. У глави му је брујало, али се сетио одакле му то.

Устао је. Узалуд се окретао на све стране — његовог коња није било у близини.

Брзо је проверио да ли му је револвер на месту. На срећу, био је. Када се, одмах потом, пипнуо по челу, осетио је, под прстима, велику чворугу. Чиме ли је био ударен?

Био је то, по свој прилици, камен, и то прилично шиљаст, јер му се кожа била распукла на месту на који је камен ударио, и рана је била отворена и натоплена крвљу.

Куда да се упути усред ноћи, без коња, рањен? Све ствари биле су му у бисагама, које је окачио о рог седла. Није му била ту чак ни чутирица за воду.

Одједном, из мрака се зачу нечији глас:

— Тенинг! Ово је била само опомена! Држи се подаље од Планинског принца! Јеси ли ме добро чуо? Подаље и од Принца, и од Анабеле!

Чуо се топот коња, који је постајао све тиши.

Тек тада је Елис Тенинг схватио шта је све ово значило.

Очајан, сео је поред пута. Није било свеједно по таквом мраку пешице ићи по обронцима планина. Ако се изузму људи који могу да нашкоде, највећа опасност вребала је од дивљих животиња. У том крају било је доста вукова, хијена и пума. Овде, поред пута, мислио је Елис, сигурнији сам од звери.

Одлучио је да сачека дан, па да пође даље.

*

Током ноћи неколико пута је био задремао, али није ни трена спавао дубоко, тако да је био уверен да баш тим путем, поред њега, нико није прошао.

У град није хтео, мада му је био ближи од било ког другог места. Имао је у џепу двадесетак долара,

онолико колико је могло да му буде довољно за хотел и јело, док не стигне својој кући. Али, то није било довољно за коња, нити за живот у Дилону.

Само неколико миља даље него Дилон, налазила се поштанска постаја Саутерн Спрингс, и одлучио је да отпешачи до тамо. Стари Алистер ће му посудити једног поштанског коња, да брже стигне на своје имање.

Тамо ће се снабдети свим оним што ће му бити потребно за живот у планини, када буде кренуо у потрагу за Принцом.

Јутро је било свеже, али све је наговештавало пријатан дан. Не мислећи на тешкоће које су га снашле, Елис Тенинг пође главним путем према Саутерн Спрингсу.

Убрзо наиђе на бистри извор планинске воде. Ту се умио и освежио, а затим је наставио да пешачи.

Превалио је најмање две миље, када је, поред пута, из густога, до њега допро неки шум.

Застао је.

Поново шум, а онда стењање.

Плашећи се замке, Тенинг је опрезно устукнуо, али је истовремено извадио и револвер.

Стењање се поновило.

Пошто би га досад већ напао неко да је хтео, а то се није догодило, Тенинг је био уверен да је у питању човек у невољи, па је скренуо са пута, према густошћу, одакле се стењање чуло.

Још док није стигао до рањеног човека, видео га је, кроз грање, како се ди наслонен на једно дебло. Био је на крају снага, а цело попрсје му је било крваво. Већ на први поглед је Тенинг закључио да том јаднику нема спаса.

Пришао му је.

— Ко сте ви? — питао је. — И, ко вам је ово учинио?

— Озборн... Флојд Озборн... — последњим снагама је одговорио рањеник. — Због Принца...

— Слушај, пријатељу, и ја сам синоћ добио по глави, а неко ми је из

мрака довикнуо да се оставим Планинског принца. Видиш моје чело? Али, ти си прошао много горе. Је ли и теби узео коња.

Човек једва приметно заврте главом.

— Није... ту је негде, малопре сам га видео... И ја сам синоћ добио метак од Озборна... због Принца... узмите мог коња... са мном је готово... И, пазите се Озборна... Он је лопов, коњокрадица и насилник... Узео ми је оружје...

Одједном, клону глава несрећног човека.

Елис није хтео да га остави на милост и немилост лешинарима или зверима, а пошто није имао ништа чиме би ископао рупу, он је погинулог положио између дрвећа и покрио га камењем које је покупио окол.

Када је то завршио, скинуо је шешир и стајао неколико минута, а потом кренуо у потрагу за коњем, који би требало да је у близини.

И, заиста, нашао га је.

Био је то велики шарац сјајне и неговане длаке. На њему је било седло, а о седлу је висило двоје бисага. Колико се Елис обрадовао коњу, толико га је радовала и храна коју је нашао у бисагама.

Било је сувог мяса бар за недељу дана, као и двојека и сланине. Било је и две чутуре са водом, а није мањкао ни виски. Са том резервом, Елис је могао да остане у планинама бар седам дана.

Међутим, оно што није одмах видео а што му је добродошло бар колико и храна, била је пушка, која је, у скабарду, висила с друге стране седла.

Помислио је на погинулог који му је све то оставио, и пожелео је да се све то није догодило овако. Све би дао да је тај човек сада жив, све остало му није било толико важно.

Али, ништа није могао. Морао је прихватити ствари онакве какве су биле.

Узјахао је свог новог коња, и кренуо.

Све време је мислио на Анабелу. Инстинктивно, зашао је дубље у брда, не мислећи више на свој ранч, нити на то да оде мало кући пре него што би ипак пошао да тражи Планинског принца.

*

Већ два дана и две ноћи био је у пределу планина где би требало да је Принц, али није видео ниједног мустанга. С времена на време, када би чуо топот, или људске гласове, склањао би се, не желећи да се сусретне са Озборном, човеком који је убис једног човека а њега опоменуо да се окане Принца.

Трећег дана ујутро, када је пролазио поред солидно грађене брвнаре, њен власник, неки трапер, изашао је и поздравио га:

— Добро јутро, странче! И ви сте пошли да тражите оног ждрепца? Већ неколико дана срећем само људе који верују да ће их послужити срећа и да ће ухватити Принца. Он је заиста предиван, али сумњам да ће ико моћи да му се приближи.

— Ви сте га видели? — питао је Елис трапера.

— Да, више пута. То је најлепша животиња коју сам икада видео. И, веома је брза. Можда бих могао да је ухватим када бих се потрудио, али, као ловац, знам шта том племенитом лепотану значи његова слобода. Он је срећан ту, у планини, са својим чопором. Искрено да вам кажем, не бих волео да га ико ухвати. Верујем да би се брзо припитомио, али... Кажем вам, била би штета за њега.

— Видите, ја бих волео да га имам, управо зато што је тако леп, брз и племенит, као што кажете. Намеравам да узгајам коње, имам добру земљу...

— Нека вам је са срећом, странче. И, навратите ако будете пролазили туда!

Елис се захвалио траперу на добрим жељама и позиву, па је пошао даље.

Тек трећег дана, у подне, угледао је првог мустанга откако је кренуо из Дилона. Одмах је знао да то није Принц. Била је то млада кобила, у чијој близини је било још мустанга. Ти дивљи коњи били су плашљиви, и чим би осетили човека у близини, бежали би.

Више среће од њега имао је Флојд Озборн.

Са тројицом својих пријатеља, већ другог дана је видео Принца.

Иако су одмах пошли за чопором који је предводио, нису га више видели тога дана.

Ни два следећа.

Онда је, изнервиран, Озборн рекао својим људима:

— Вратићемо се мало према обронцима, јер коњи неће више долазити овамо ако су осетили да ту стално има некога. Сачекаћемо извесно време, а када их следећи пут будемо приметили, опколићемо их. Има у близини доста кланаца који воде у равније пределе, где има доста сочне траве. Преградићемо кланац и са једне и са друге стране, и тако спречити мустанге да нам побегну. Временом ћемо их припитомити, а онда ћемо моћи да их ухватимо и одведемо.

— Имам добар предлог — рекао је Стоун, човек из Озборнове групе. — Када следећи пут будемо видели чопор који предводи Принц, сјахаћемо и наставити без наших коња, да се они дивљи не би уплашили. Мораћемо да се шуњамо као Индијанци, и Принц ће бити наш.

— Идеја ти је добра — одаде му Озборн признање.

Почели су да се враћају.

Нису намеравали да се много удаље од места на ком су видели Принца. Знали су да за њим трагају, руги, али и то да многи трагају у погрешним пределима Биверхед планине.

Последњих дана никога нису срели тамо где су се они кретали, и то им је одговарало. А и да јесу, не би

бирали средства да свакога одврате од помисли да би могао да дође до Принца.

После недељу дана трагања у планинама, почели су да се спуштају на обронке. Стигли су до првог насељеног места, до Саутерн Спрингса, који је уједно био и поштанска постаја, са рестораном и конаком, и који се састојао од само неколико улица.

Тих дана, мала али добро снабдевена трговина била је најпосећеније место у том крају.

Елис Тенинг пође у продавницу.

Када је ушао у њу, није видео никога. А онда је, чуо неко комешање иза гомиле врећа и сандука, који су били заклоњени дебелим застором.

Пазећи да не изазове неки шум, он опрезно пође према завеси, а када стиже до ње, одгурну је левом руком — у десној је држао револвер.

Све се догодило у неколико секунди; пошто је Тенинг видео да двојица везују човека у сивом мантилу, очигледно је то био трговац, а сви су му били окренути леђима, он дршком револвера удари најпре једног а онда и другог насилника, тако да се они онесвеситише а да нису ни стигли да схвате шта се догодило са њима.

Одмах затим Тенинг ножем пресеће конопце којим су нападачи везали трговчеве руке и ноге, и извади згужвану марамицу из његових уста.

— Хвала вам, странче — муцао је узбуђени човек. — Не знам шта би се догодило са мном да нисте наишли. То што би ме опљачкали не би било најстрашније. . . То су Озборнови људи, а вероватно је и он негде у близини. Заправо, сигурно је у салуну, јер је то једино место које би, за њих, овде, могло да буде интересно. . .

Елис Тенинг одмах пође напоље, у намери да оде у салун.

Међутим, није знао колико још људи има са Озборном, па плашећи се да она двојица у међувремену не дођу к себи, он се врати у трговину, да их веже.

Када им је пришао, један од њих је почео да долази к себи. Обојица су

имали револвере, и њих је Елис требало да узме, како би те бандите спречио да убију неког.

Док је извукао револвер да његовом дршком удари бандита и поново га онесвести, Елис са запрепашћењем виде да је онај други већ при себи и да држи револвер у руци. Било је очигледно да је тај, када је видео да наилази Тенинг, само изигравао да није при свести, како би Тенинг упао у његову замку.

Елис Тенинг брзо замахну ногом, и њоме изби револвер из бандитове руке; у том трену, метак је већ био испаљен. На срећу, одлетео је високо изнад Елисове главе и забио се у таваницу.

Поново је храбри Тенинг обојицу послао у царство снова, разоружао их и везао. Тек када су опасни људи били сасвим савладани, појавио се уплашени трговац. Видевши да му не прети опасност од уљеза, вратио се у први део радње.

У исто време, Флојд Озборн је са још једним својим пријатељем, седео у салуну. Претходно наручивши вечеру за четири особе, седели су и чекали другу двојицу. Сваки минут су питали када ће вечера, и пожуривали власника и младог бармена, који је стајао за шанком.

У једном тренутку, бармен им је рекао:

— Морате сачекати. Нема ни десет минута како сте наручили вечеру. Потребно је извесно време да се месо испржи и да. . .

— Умукни, малиша! — обрецнуо се Озборн на младог бармена, а онда се подигао од стола, пришао шанку и просуо виски момку у лице.

— Кажи свом газди да нам донесе онај виски који држи сакривен за боље госте. Ми смо ти бољи гости!

Младић није морао да оде у кухињу, где је његов послодавац тренутно био, јер је овај чуо шта је Озборн рекао, и појавио се пред њим.

— Господине, другог вискија овде нема — мирно је рекао, обративши се Озборну.

— Лажеш, кучкин сине! — про-
драо се бандит. Извадио је револвер
и уперео га и власника.

Овај беспомоћно погледа по лока-
лу, али других гостију није било, ни-
ти икога ко би му помогао.

Међутим, млади бармен, осетив-
ши опасност, једва приметно се са-
же, да испод пулта извади оружје.

Али, опрезни Озборн је приметио
тај покрет, и наредио му да сместа
подигне руке.

И његов компањон је двојицу из
салуна држао на нишану.

У истом тренутку, зачу се хитац,
испаљен негде у близини.

Двојица бандита се згледаше.

Било је то довољно да власник са-
луна, иначе крупан човек средњих
година, зграби најближу столицу и
завитла је на Озборна.

У тренутку када је он подигао сто-
лицу, млади бармен је зграбио једну
боцу и бацио је на другог бандита.

Столица је Озборна снажно удари-
ла у препоне, и он се, јаукнувши,
пресамити, док је боца оног другог
погодила у чело, и он се срушио као
покошен.

Бармен и власник салуна брзо раз-
оружаше Озборна и његовог пријате-
ља.

Знајући са каквим опасним људи-
ма имају посла, њих двојица везаше
бандите, њиховим сопственим опаса-
чима, а преко уста их повезаше мара-
мом које су скинули са њихових вра-
това.

Очекивали су остатак Озборнове
дружине, јер су знали да њих двојица
нису дошли сами.

Међутим, убрзо је стигао само је-
дан човек, али он није припадао бан-
дитима.

Елис Тенинг је, чим је ушао у са-
лун, упитао да ли су били Озборн и
његови пријатељи, кад их је, пре него
што је добио одговор, угледао, како
леже поред зида, везани за ноге од
стола.

*

Међу многима који су тих дана
крнули у потрагу за Планинским

принцом — пање због три хиљаде до-
лара а — је због лепе и непотпу-
пачне Анабеле Мек Гилис, би — и
једна гр — млађих мушкараца, које
је пред — дио извесни Артур Медиган.
Нико од њих није радио, а сви
заједно су, с времена на време, већ
према својим потребама, празнили
касе банака и продавница.

У почетку, када су пошли да траже
Принца, сви су мислили само на
шест стотина долара, колико би сва-
ки од њих историце добио.

Али, како је време пролазило, Ар-
тур Медиган је све мање помињао
новац а све чешће Анабелу, да би, по-
сле неколико дана трагања, за Прин-
цом, једини разлог томе, по његовим
речима, била управо лепа Анабела.

На питање шта они имају од тога
да ухвате Принца, јер Анабела је са-
мо једна, слаткоречиви Медиган је
својим пријатељима рекао да ће они
ипак добити свој део, јер Анабела је
јако богата, а он ће, као њен муж,
располагати њеним новцем.

Када ни после више од недељу да-
на нису ушли у траг Принцу, а Медиган
је још увек причао о томе како ће
да се ожени лепом и богатом девој-
ком, један од његових момака га је
уптао:

— Зашто стално говориш тако као
да смо ждрепца већ ухватили? Ми га,
човече, још нисмо ни видели, чак ни
издалека! Понашаш се као да је гото-
ва ствар твоје венчање са лепом Ана-
белом, а не кажеш нам како ћеш је
приволети да се уда за тебе ако јој не
доведеш ждрепца?!

Медиган се лукаво насмејао.

— Имам идеју, не брини. . . Сећате
ли се, када смо пре отприлике три
недеље, пролазили поред Мидл Хи-
ла? Тада смо опљачкали оног путују-
ћег трговца. . .

— Какве везе, дођавола, то има са
оним што сам те питао?!

— Чекај, управо причам. Дакле, ка-
да смо опљачкали тог путујућег
трговца, скренули смо на један пут,
који до тада нисмо користили. Сећа-
те ли се да смо тада прошли поред

једног ранча, на ком се одгајају само црни коњи? И то расни, дивни. . . А и Принц је црн. . . Шта је? Зар још не схватате?

— Знам! — викну један од Медиганових одметника. — Хоћеш да украдемо једног од тих коња и предамо га Анабели као Принца, је ли тако?

— Тако је. Изабраћемо најлепшег од оних ждребаца. Мислим да се неће нимало разликовати од Принца.

— Да ли си мислио на то шта ће се догодити ако неко доведе правог Принца?

— Како ће доказати? А када Анабела већ буде моја жена, она ће слушати мене, и само мени ће веровати.

— Ја ипак имам другачији предлог — јавио се један из дружине. — Мислим да би било паметније да извесно време радимо на неком ранчу, да зарадимо који долар. Управо зато што смо до сада имали луду срећу да нас не ухвате приликом пљачке, требало би једно време да се повучемо и да престанемо да изазивамо судбину. Ако урадимо онако како ти, Артуре, предлажеш, ризикујемо да нас ухвате и оптуже као коњокрадице. Шта ће нам то? Нисмо ваљда спали на тако ниске гране?

— У праву је Тед — огласио се још један одметник. — У овом крају, када би нас ухватили, могли би да нас оптуже и за друге пљачке и провале, не само за крађу коња. Зато, док нас још нису ухватили, хајдемо некуда на југ и престанимо да се заносимо с оним ждрепцем.

Медиган је видео да је већина његових пријатеља на другој страни и да му неће бити лако да оствари своје намере. Зато је, ништа им не рекавши претходно, још исте ноћи напустио логор и упутио се према ранчу на ком је видео много расних црних коња.

За то му је било потребно целоноћно јахање. Следећег дана, у току преподнева, стигао је до ранча. Срце му је заиграло када је видео како се на сунцу пресијава црна длака прелепих расних коња.

Када је пролазио путем поред ранча, љубазно је поздравио тројицу младића, који су се управо спремали да поткују коње. Пажљиво је осматрао околину, настојећи да запамти важне детаље, а већ је био одабрао и ждрепца, којег ће одвести Анабели као Планинског принца. Волео је коње и разумео се у њих, а овим, којег је одабрао, био је и сам одушевљен.

Прошао је поред ранча и одјахао до шумарка, где је застао, одлучивши да ту дочека ноћ.

Попио је мало вискија из боце коју је био понео са собом, и појео парче хлеба и шунке. Коња је везао за дрво, а он је сео на седло, које је скинуо са свог коња.

Тако је дочекао да се смркне.

Сачекао је још мало, рачунајући на време које ће људима на ранчу бити потребно за вечеру. Претпоставио је да ће они после вечере отићи на починак.

Када је проценио да се и то догодило, пребацио је седло преко рамена, и кренуо.

Није било далеко од корала, када је чуо топот два коња. Наилазила су двојица јахача, и он помисли да су то стажари који чувају коње и мотре на околину.

Брзо се склонио у један јарак поред пута, и сачекао да јахачи прођу. После тога, наставио је да иде према коралу. Стигавши до њега, он узе ласо, окачи седло о ограду, и прескочи је.

Коњи се узнемирише. Било их је десетак. Почели су да њиште и да немирно трче по коралу.

Медиган леже на земљу, како би се коњи смирили. Добро је проценио. За неколико минута, животиње су опет биле мирне, али се тада поново појавише она два јахача.

На његову срећу, они поново прођоше, а када су се удаљили, Медиган напрегну очи у намери да на светлости месечине пронађе »свог« ждрепца.

Али, иако је видљивост била при-

лично добра, суочио се са чињеницом да су му сви ждрепци исти.

Ништа за то, помислио је. Сваки од њих је толико леп да може да прође као Принц.

Медиган приђе најближем, и вешто пребаци ласо преко његове главе. Када је затегнуо уже, повео је коња до оgrade корала, где је било његово седло.

Да је коњ веома ватрен и не нарочито питом, уверио се када га је, претходно га оседлавши, појахао. Ждребац је свим силама покушао да га збаци са својих леђа; ипак, Медиган је успео да са седла отвори вратнице корала и да изјаше.

Потерао га је у правцу шумарка, где је оставио свог коња.

Тек што је превалио десетак јарди, када је чуо нечији узбуђени глас:

— Хеј, Марк, један коњ је изашао из корала!

Медиган је био откривен. Знао је да се чувари неће двоумити него да ће пуцати у њега, и зато је подбо коња. Готово је легао на његов врат, и даље га грубо подбадајући мамузама.

Окренуо се.

Видео је два коња са јахачима. Надао се да је ждребац, ког је он јахао, бржи и да ће убрзо нестати из видокруга гонилаца. Надао се, исто тако, да ти људи неће пуцати ако нису сасвим сигурни да ће погодити коњокрадицу, из страха да не погоде скупоченог расног ждрепца.

По његовој рачуници, већ је требало да стигне до шумарка.

Али, дрвећа нигде није било. Онда је схватио да је изгубио оријентацију и да је залутао.

Брзо је окренуо коња, и при том га тако мамузнуо, да је животиња зањиштала. У том окретању, изгубио је кратко али драгоцено време, и гониоци су му се приближили.

— Стани, лопове, или пуцамо! — викнуо је за њим један од њих.

Нема сумње, мислио је коњокрадица, они ће га сустићи. Брзо је посегнуо за револвером; у том трену, као да га је ударио гром: футрола је

била празна! Сетио се да је приликом борбе са ждрепцем, када га је појахао, вероватно изгубио револвер.

*

Дик Витмен, млади бармен, и власник салуна Бил Алистер, заједно са Тенингом су сву четворицу бандита сместили у подрум Алистерове куће.

Када се смркло, млади бармен је преузео стражу испред подрума. После два сата, требало је да га смени Елис Тенинг

Међутим, када је Тенинг дошао до подрумских врата, угледао је бармена како непомично лежи на земљи; скинуо је са зида фењер и приближио га бармену. Није видео никакву рану, и лакнуло му је. Младић је био само онесвешћен.

Тенинг брзо оде у суседну просторију, и донесе воде, па испљуска барменово лице. Мора да је младић добио јак ударац у главу, јер ни од воде није дошао к себи.

Тенинг га подиже, и на рукама га однесе у просторију, у којој је био један лежај, па га положи тамо.

Како је то могло да се догоди, питао се Елис. Очигледно су бандити изненадили бармена када је овај задремао, или су му се не приметно пришуњали. Али, како, када су у подруму били остављени везани? Елис одјуре у салун, где је, за шанком, госте служио власник Бил Алистер.

— Где сте оставили оружје оних разбојника? — упитао га је Тенинг и укратко му испричао на какав је приказ наишао код подрума.

— У један сандук, у мојој канцеларији — одговорио је Алистер.

— Да ли су прозори били добро затворени?

— Колико знам, јесу.

Обојица су отишли у канцеларију. Сандук је био празан.

— Све су покупили! — изненађено и љутито је рекао Алистер.

За неколико минута, малим насељем се пронела вест о најновијим догађајима. Сви су се дивили Тенингу

и његовој храбрости. Он им је свима обећао да ће поћи у потрагу за бандитима.

Трговац, ког је спасао од разбојника, дошао је исте вечери у салун и рекао му:

— Бандити су свесни шта су урадили овде и неће се враћати. Да су остали, ко зна колико би мртвих било. Растурили би нам насеље. Господине, ми смо вам веома захвални и било би превише да од вас очекујемо да похватате бандите. Немојте то чинити јер ће вам живот бити у опасности. Они се овамо сигурно неће враћати. Иначе, чули смо да сте кренули у потрагу за Принцом. Овде има доста који бисмо хтели да вам изразимо захвалност за оно што сте учинили за наше место. Зато ћемо поћи са вама и помоћи вам да ухватите оног ждрепца.

— Хвала вам на понуди, али бих више волео да бандити нису побегли. . .

— Нисте ви криви за то, господине. . .

Тенинг није могао да се смири.

Изашао је из салуна и упутио се у правцу у ком су, по његовој процени, кренули бандити. Био је крив, и знао је да неће ништа урадити, али је ипак остао напољу и мотрио неколико сати.

Била је прошла поноћ када је отишао у конак поштанске станице, да спава.

Одспавао је само неколико сати, јер рано ујутро су га пробудили мештани Саутерн Спрингса. Добро се снабдевши храном и осталим провијантом, њих шесторица искусних мушкараца позваше Тенинга да крену у потрагу за Принцом.

После доручка, кренули су у планине.

Тенинг ништа није рекао, али је све време будно мотрио на околину, очекујући да ће угледати бандите. Није било искључено да су негде у заседи.

Ипак, дан је протекао а да нису срели никога.

Када се смркло, поставили су логор у малој долини окруженој стенама.

Пошто су вечерали, Елис се понуди да први чува стражу. Остали су се умотали у ћебад, а он је чучнуо поред ватре, коју је одржавао тако што је она само тињала. . . . Довољно да се види и да шири мало топлоте, а недовољно да се види издалека.

Стално је гледао према пролазу кроз који су ушли на малу чистину. Тамни стеновити зидови кланца деловали су му злослутно и тајанствено. Са обе стране пролаза, према чистини, било је жбуња.

Одједном, њему се учинило да се нешто креће тамо. Скочио је.

У том тренутку је чуо глас, који је добро запамтио: био је то глас Флојда Озборна.

— Ево нас опет, Тенинг! Још једном ти кажем да никада нећеш ухватити ждрепца, чак ни уз помоћ оних људи које си довео! Ми ћемо га ухватити!

Шесторица из Саутерн Спрингса одмах скочише.

Док су им се револвери нашли у рукама, бандити су већ почели да пуцају на њих.

Пуцњи који су се чули недалеко од ранча са ког је Медиган украо ждрепца, деловали су на животињу тако што је појурила као махнита.

Одстојање између двојице који су и даље пуцали према коњокрадици, све више се повећавало.

Убрзо, Медиган је ушао у шума-рак, али није хтео да губи време тражећи свог коња. Добро замакнувши у густиш, притајио се и ослушнуо.

Сада је чуо топот из велике даљине, и био је сигуран да су му гониоци изгубили траг. Охрабрен, кренуо је даље. Имао је пред собом целу ноћ, а у шуми ће му се изгубити трагови и гониоци ће одустати и вратити се на ранч.

Обрадовао се када је киша почела да пада. То му је ишло наруку, сада

више нико неће моћи да му уђе у траг.

Задовољан, приближавао се, у току следећег дана, Дилону. Повремено би се освртао, али нико га није следио. Једини проблем му је представљало питање да ли ће му успети трик са коњем којег ће да представи као Принца, и, како се приближавао Дилону, све више је увиђао да није све тако једноставно као што му се то чинило на почетку, када је смислио како да дође до коња којег ће да преда уместо Принца.

Надомак града стигао је у рано поподне, али није хтео да улази у њега пре него што се смркне.

Пронашао је скровито место, и сачекао да падне мрак. Када су се на улицама Дилона упалиле уличне светиљке, Медиган је ујахао у град.

Стигавши пред највећи салун, у којем је радила Анабела Мек Гилис, узвикнуо је:

— Пажња, људи! Доводим Планинског принца! Није ми било лако. Данима сам га кротио како бих га натерао да ме слуша и понесе на својим леђима.

Брзином муње, пронела се вест о томе да је Принц стигао. Сада су и из салуна излазили гости, а долазили су и из других локала. Одједном, пред салуном се сакупило стотинак људи.

Медиган је, знајући да је коњ на ком је дојахао био поткован и да је успут изгубио потковице, додао:

— Четворица снажних момака морали су да га држе, како бих га потковао! И то сам успео да урадим! Али, мустанг је заиста био диваљ, па је својски запео да их се отараси!

На вратима се појави Анабела. Медиган сјаха.

Израз њеног лица говорис је да је разочарана. Ипак, покушала је да се насмеши када је Медиган скинуо шешир и дубоко јој се наклонио.

— Госпођице — рекао је — имате част да упознате човека ком ћете дати своју руку. . .

Присутни се кришом насмејаше.

Девојка дође до коња и поче да га загледа.

— Шта кажете? Свиђа вам се? — упитао ју је Медиген.

— Ја. . . Заправо, не бежим од вас да одржим дату реч, али ко ми гарантује да је ово Планински принц?

— Тако је! — викну неко. — Откуд знамо да је то баш онај ждребац!

— Ја вам гарантујем — одговори Артур Медиган. — Госпођице, ако ми не верујете, пошаљите људе у планину, нека виде је ли он још тамо. Сада сигурно неки други ждребац предводи чопор, али таквог као што је овај, више нема!

Коњокрадица је говорио врло уверљиво, и чинило му се да су му присутни поверовали.

— И то се може урадити — одговорила је Анабела. — Уђите у салун. Дали сте ви већ били овде?

— Био сам. . . — одговори Медиган и пође за Анабелом, у салун. За њима је ушло још неколико десетина људи.

А међу онима који су остали напољу, један је рекао:

— Тај момак се данима мувао овде, са још неколико пријатеља. Кладим се да је негде украо овог ждрепца и да се само прави важан како је ухватио баш Принца.

— Да, могуће је да га је украо — рече други, који је стајао на вратима. То је Медиган чуо.

Једним скоком нашао се поред врата.

— Ко ме је то назвао коњокрадицом?! — узвикнуо је увређено.

Из групе иступи први говорник.

— Ја — рече. — И, још увек тврдим да бих могао бити у праву.

Атмосфера је постајала све напетиија. Људи су почели да се склањају у страну. Међутим, онај који је иступио испред свих, није показивао да се плаши Медигана. Напротив. Подругљиво му се насмејао у лице, и рекао:

— Па, добро, и то може да се утврди.

Медиган прогута пљувачку.

— Опомињем вас! — рекао је претећи. — Ако вам се нешто деси, сами ћете за то бити криви!

Не обраћајући пажњу на његове речи, човек приђе ждрепцу и потапша га по врату. Коњ мало подиже главу, али је стајао мирно и пустио је да га милују.

— Веома је питом тај Принц — и даље је глас тог човека био подругљив.

— Наравно, када сам га кротио добрих десет дана. То је моја заслуга — покушавао је Медиган да говори мирно.

— То се зове брзина! — рече човек. Около су почели да се смеју.

Осврнувши се на све стране, Медиган примети да и Анабела стоји на вратима и слуша тај разговор. Неко од оних напољу рече:

— Сачекајмо, људи, дан, онда ће се све боље видети.

Медиган није размишљао о томе да би ствари могле кренути таквим током. Ушао је у салун, сачекао Анабелу, и рекао јој:

— Видите, госпођице, како су људи злобни и љубоморни. Не трпе да је неко бољи од њих. Сигурно им је стало до тога да не одржите обећање, али им ја не замерам. Схватам их у потпуности. Уосталом, ви немате ништа с тим што неки неће да прихвате истину. . .

— Како се зовете? — хладно га упита Анабела, и он рече своје име.

Гледала га је у недоумици и поново се сетила привлачног момка ком је пожелела срећу у хватању Принца. Била је разочарана што сада он не стоји пред њом.

Нешто је у њој изазвало неповерење према том човеку. Док га је гледала, његове очи шарале су тамо-амо, као да нешто крије. Није могла да се отме том утиску. Можда он заиста лаже?

— Да ли сте срели и друге људе који су тражили Принца? — упитала је.

— Нисам. Никога нисам срео.

Она се трже. И сама је знала колико њих је кренуло у потрагу за

ждрепцем. Овај човек лаже, закључила је.

— Сами сте ухватили коња? — наставила је да га испитује.

— Да, госпођице, сам. Било је тешко, али сам успео. Покидао сам доста конопаца. . . — одговорио је трудећи се да буде уверљив.

Чуо се пригушени смех људи који су пратили разговор; у том тренутку, у салун улете један младић, и викну:

— Ждребац је ударио Клинта! Изгледа да га је убио!

Медигану лакну. Та чињеница ишла му је у прилог. Сви изјурише из салуна.

Неко је викао:

— Не прилазите му! Пазите!

Двојица приђоше човеку који је лежао на земљи. Чучнули су и опипали му пулс, покушавајући да га окрену на леђа.

— Сломљена му је кичма! Нема му спаса. Однећемо га, ипак, код доктора!

Настаде тајац. Опет се већина врати у локал.

Медиган приђе Анабели.

— Шта сада кажете, госпођице? Сви мустанзи су у почетку настројени убилачки. Док не навикну на људе, нападају их.

Сада се више нико није смејао.

— Дакле? — инсистирао је Медиган, гледајући у девојку. Она је била бледа. Шапатам му је одговорила:

— Обећање ћу одржати. Само, потребно ми је мало више времена него што ви можете да схватите. . .

Медиган је био задовољан. Ждрепца је сместио у градску шталу и није мрдао од њега до јутра.

Следећег дана, стално су долазили да га виде. Принц је био у граду! Уз то, на себе је скренуо пажњу тиме што је убио једног грађанина.

Цело то преподне, Медиган је провео у салуну. Анабела је била љубазна према њему колико и према другим гостима, али свако ко ју је боље познавао могао је да примети да она тог младића не подноси.

У неко доба, она је нестала и није се појављивала сатима. Иако се трудио да се понаша као центлмен, Медиган није имао стрпљења да чека да се она појави.

Пошао је да је тражи.

Нашао ју је у кухињи, где је Анабела нешто пословала око штедњака, очигледно избегавајући да се појави у салуну.

— Цео дан нисте проговорили са мном — рекао јој је Медиган. — Зашто ми ништа не кажете?

— Рећи ћу вам — најзад је проговорила Анабела. — Даћу вам три хиљаде долара, исто колико ћете добити и за ждрепца, само одустаните од венчања са мном.

Медиган заборави да се понаша пристојно.

— Три хиљаде долара?! Госпођице, ви ме потцењујете. Три хиљаде нису ни близу оног што бих добио са вама. Изгледа да ме не подносите? Е, у том случају немате среће... Али, рецимо да ми дате десет хиљада... Чуо сам да имате повећу уштеђевину. За десет хиљада бих пристао да заборавим све и да одем из вашег града и живота.

— Зар бисте желели да будете муж ког жена никада неће волети? — упитала је тихо.

Он јој приђе и хтеде да је загрли, али она се вешто измаче и при том га снажно ошамари.

— Слушај, девојчуро! — засиктао је Медиган. — Имаш само један излаз: да одржиш обећање! Дивља си, али ћу те ја припитомити! Имам и ја поноса! И, запамти: нећу да чекам дуго!

Анабела је била очајна. Све време је мислила на Елиса Тенинга. Осећала је да Медиган лаже, али како она го да докаже и да повуче своје обећање? Оно је могло да важи још само за Тенинга...

Медиган изађе из кухиње. Један човек га упита:

— Када ће бити венчање, Медигане?

— Ви ме познајете? — изненади се младић.

— Од синоћ, познаје вас свако у овом граду. Чак и деца. Изгледа да нисте тип мушкарца који се свиђа Анабели?

— Откуд ви то знате?

— Па, знам... Има један момак ког је Анабела гледала онако како никада није погледала другог. Из очију јој се видало да јој је драг. Посматрао сам их када су разговарали. Гутали су очима једно друго...

— Како изгледа тај тип?! — бесно је упитао Артур Медиган.

— Па, врло је згодан. Леп је и паметно говори. Зове се Елис Тенинг. Њега Анабела чека. Отишао је да тражи Принца. Причали су врло тихо, али сам чуо сваку реч.

Медиган се осврну око себе, да види да ли неко прати њихов разговор. Пошто није био сигуран да их нико није чуо, он позове човека у страну.

— Од чега живите? — упитао га је шапатом.

— Радим, ту и тамо. Кад имам нешто новца, не радим, а када га потрошим, одем на неки ранч и радим каубојске послове. Зашто питате?

— У којој сте сада фази, мислим, са новцем?

— Тренутно га немам.

— Имам понуду за вас: даћу вам пет стотина долара ако кажете Анабели да сте тог Тенинга видели мртвог, у планинама. Онда га она више неће чекати и пристаће да се одмах уда за мене.

Човек се лукаво насмеја.

— Важи — одговори.

Медиган извади из џепа новац и даде га човеку.

— За сада толико, а остатак ћете добити када обавите задатак...

Касније, када је Анабела поново била за шанком, непознати човек, ког су сви пажљиво слушали, причао је како је у брдима наишао на Елиса Тенинга, мртвог. Многима то име није значило ништа, али је за Анабелу било веома важно. Није имала снаге да ишта пита тог странца.

Још исте вечери, одлучила је да побегне из Дилона. У току ноћи, спаковала је своје ствари и ујутро, још пре него што се смркло, отишла на поштају, да сачека кочију која ће је одвести далеко од града и од Медигана. Док он буде устао и отишао у салун, она ће кочијом превалити неколико десетина миља.

Јутро је било прохладно, и она до постаје никога није срела. Тамо је још само један веома стар човек чекао, и кочија је убрзо стигла, примила два путника, и наставила свој пут.

Нико у Дилону није приметио Анабелу док је одлазила.

*

На удаљени ранч из чијег је корла Медиган одвео ждрепца, каубоји су донели вест да је Принц ухваћен и да га је један младић одвео у Дилон, али се знало и то да су многи посумњали да то није мустанг ухваћен у планини за ког је богаташ нудио три хиљаде долара а надалеко чувена лепотица понудила своју руку ономе ко га доведе.

Чувши ту причу, власник ранча послао је двојицу својих људи у Дилон.

Када су ови стигли у Дилон, и зауставили се испред једне трговине, одмах су питали где могу да нађу момка који је ухватио Принца. Чули су да је ждребац у градској штали, а да његовог власника у току преподнева могу да нађу у великом салуну у истој улици.

Случај је хтео да у близини буде човек који је за своју лаж добио од Медигана пет стотина долара и који је управо напуштао град, задовољан добром зарадом. Ипак, осећао је обавезу да о томе обавести Медигана, па је, пре него што је напустио град, одјурio у хотел, у ком му је Медиган претходне вечери дао остатак обећаног новца.

Рекао му је да га траже два каубоја, који су дојахали са једног удаљеног ранча.

Медиган је одмах знао зашто га траже, јер осим грађана Дилона нико други није могао знати да је он овамо довео Принца. Знао је и то да коњокрадице вешају по кратком поступку.

Покупио је своје ствари, на брзину платио рачун и зачуђеном рецепционеру рекао да жури, јер треба да се нађе са једним купцем, који је заинтересован за Принца. Ишло му је у прилог то што је богаташ, који је и покренуо целу ствар, био у Шерида-ну и што се још није суочио са њим. Сада је било извесно да се њих двојица никада неће ни срести.

Медиган се захвалио оном варалици што га је опоменуо, и овај је изашао из хотела.

Пребацивши седло преко рамена, Медиган изађе на улицу, али одмах уђе у суседно двориште, у ком је, са прозора хотелске собе, видео неколико коња. Одлучио је да купи једнога. Понудиће власнику двоструку цену, и сигурно ће га добити.

Освртао се око себе, али никога није видео. Покуцао је на врата, али опет се нико није јавио. Он схвати да у кући нема никога, и брзо пребаци седло преко једног коња, и узјаха га, па напусти двориште.

Намерно је јахао полако, да не изазове сумњу пролазника. Али, када је стигао до последњих кућа, потерао је коња у галоп.

У то време, двојица каубоја били су стигли до градске штале. Препознали су украденог коња. Људи, са којима су тамо разговарали, рекли су им име коњокрадице, као и то да он стањује у хотелу »Орегон«.

Они се одмах упутише тамо, али су чули да је он управо платио рачун и отишао.

У граду завлада узбуђење. Сви су тражили лопова и варалицу, али у граду га нису нашли.

Забринуте за Анабелу, сада су грађани одахнули. Међутим, нису могли да је нађу и кажу јој да не мора да брине да ће се удати за онога ког није подносила.

Када су девојке отишле у њену собу, приметиле су да нема њених ствари. Градом је прострујала вест да је Анабела побегла. Али, сви су се заклињали да ће је вратити.

Закључивши да је једино могла да оде кочијом, четворица грађана одмах су кренули њеним трагом. На брзим коњима, за један сат су могли да стигну кочију, која је напредовала споро и заустављала се на свакој постоји.

Били су уверени да ће је лако убедити да се врати. Међутим, она је рекла да не жели да се врати у Дилон. Приметили су да је тужна, да ју је нешто сломило. Та четворица нису били присутни у салуну када је онај лажљивац причао да је видео мртвог Елиса Тенинга.

Није им преостало ништа друго него да се у град врате без ње.

*

Добро заклоњени стенама, Елис Тенинг и његови пратиоци из Саутерн Спрингса успели су да се одбране и одбију напад Озборнових бандита. Ови су се, пошто су изгубили много муниције и схватили да ништа не могу Тенингу, повукли.

Остатак ноћи протекао је мирно, а ујутро, када су хтели да пођу даље, Тенинг је предложио да крену трговима бандита, који ће, сигурно, отићи дубље у брда, тамо где би могли да нађу Принца.

Јахали су опрезно, све време ослушкујући и мотрећи око себе.

Око поднева, стигли су на место на ком се Принц појављивао више пута, заједно са својим чопором.

Био је то мали пашњак, окружен стеновитим брдима, из којих се улазило у други пашњак, затим у трећи...

Један од шесторице Тенингових пратилаца већ је био у потрази за Принцом, и унеколико му је био познат тај терен.

— Иза последњег пашњака — рекао је он — један мали пролаз води у

кањон дуг око две миље. Можда бисмо на том месту могли да сачекамо Принца. Тамо...

Човек престаде да говори.

— Погледајте! — узвикну.

Сви се окренуше на страну на коју је човек показао руком.

У даљини, видели су чопор дивљих коња. Још су били налик на црне тачке које се крећу, очигледно, веома брзо.

— Мора да их неко гони, чим тако јуре — рекао је Тенинг. — Можда их гони Озборнова банда.

И, био је у праву.

Иза чопора мустанга, јахала су четворица.

— Овако их никада неће ухватити — коментарисао је један човек. — Осим ако већ нису преградили један од пролаза...

Ускоро, чопор је пролазио испод места на ком су они стајали. Елис Тенинг је био узбуђен лепотом предводника чопора, Принц је имао малу, лепо обликовану главу, а његова длака и грива пресијавале су се на сунцу, док му је реп допирао до земље.

За њима су јурили бандити, витлајући ласима.

— Предлажем да затворимо први пролаз — рече Тенинг. — Они ће морати да прођу овуда...

Оставили су своје коње и дали се на посао. Секирама су обарали мања стабла, и ускоро их сакупили довољно да преграде пролаз широк око десет метара.

Када су завршили, шесторица су остали код преграде, а Тенинг се попео на високу стену, да осматра. Био је забринут јер се плашио да је сав тај труд узалудан. Уплашени, коњи могу да оду далеко од тог места и потраже себи друге пашњаке у планини.

Али, одједном тле испод њега задрхта.

Чуло се тупо ударање копита о стеновито тле.

Чопор се враћао.

Ждребац је галопирао напред, а остали коњи су га пратили.

Са висине, сада је Елис добро могао да их види.

Када је стигао на средину малог пропланка, Принц је застао. У истом тренутку, стали су и остали коњи. Он оњуши ваздух, и, уздигнуте главе, појури даље. Чопор се опет покренуо...

Тенинг је управо хтео да сиђе са осматрачнице и обавести пријатеље о ономе што је видео, када је угледао и бандите.

Сјурио се низ стену и рекао осталима да долазе Озборн и његови компањони.

Док је он говорио, Принц стиже до препреке. Подиже предње ноге и зањишта. Раширених ноздрва, поче да њуши ваздух, осетивши опасност.

У првом тренутку чинило се да ће се окренути и повести чопор натраг. Међутим, паметна животиња је бежала и од опасности која је претила са те стране, па се одлучи да крене десно, вијугавом стазом која је водила у једну шуму.

Одмах затим, на видику се појавише бандити.

Тенингова дружина поче да пуца у њиховом правцу. Не очекујући напад и не видећи ко и одакле пуца, Озборн и његови бандити брзо окренуше коње и појурише натраг, одакле су дошли.

Искусни Тенинг је био уверен да бандити неће лако одустати ни од борбе са њима, ни од потраге за Принцом.

И био је у праву.

Бандити су направили круг у намери да им се приближе с леђа. За то им је било потребно око пола сата.

Тенинг посла двојицу да им са те стране штите одступницу, а он и остали почели су да руше стабла, како би пролаз заградили и са друге стране. Ако коњи не буду могли да прођу онамо куда су кренули, можда ће се вратити, и тада више неће моћи да изађу, јер ће пролаз бити затворен с обе стране.

Када је и то било готово, почело је да се смркава. По мраку, у планини,

сигурно неће ништа моћи да се ради, па су Тенинг и његови пријатељи одлучили да ујутро наставе потрагу за Принцом.

Договорили су се ко ће и када стражарити, а затим су вечерали и умотали се у ћебад.

Очекивали су да ће их у току ноћи бандити напасти. Међутим, по мраку, то је за њих било ризично, поготово сада, када су осећали да су близу циљу.

*

Било је већ свануло када се Тенинг пробудио. Остали су још спавали, а двојица су били на узвишици, чувајући стражу. Када се Тенинг усправио, угледао је, на литици која се налазила насупрот оној на којој су били његови стражари, једну тамну прилику, чија се силуета оцртавала између проређених крошњи борова.

Како то да стражари не реагују, кад је очигледно неко у близини. Морали би да виде, мислио је Елис Тенинг.

Брзо се обукао, чинећи то у погнутом положају, јер са онога места је неко могао да га види само ако би се он усправио. Чучнуо је и продрмао осталу четворицу, тихо им говорећи да се обуку и да буду спремни за окршај. Упозорио их је да се крећу погнути, како не би били мета онима на литици.

Држећи се стена, иза којих се заклањао, он стиже до места са ког је добро могао да види двојицу стражара. Они су стајали њему окренути леђима, а удаљени један од другог око двадесет корака.

Наместио се тако да га онај са литице не виде. Нанишанио је, и чекао.

Али ништа се није догодило. По томе је закључио да је оно само извиђач, који је сачекао јутро, да види њихов положај.

Док се питао који ће бити следећи корак противника, видео је како извиђач одлази.

Није прошло ни неколико минута, када је један од стражара потрчао низ узвисину, на којој је дотад стајао. Стигавши до Елиса, рекао је:

— Долазе! Принц и цео чопор!

Њиштањем је прекрасна животиња давала осталој сабраћи до знања да је наишла на препреку. Коњи су били у клопци. Унезверени, окретали су се на све стране, инстинктом осећајући да немају излаза.

И Тенинг, и остали, брзо узјახаше и направише живи зид на улазу у кланац. Посматрали су како предводник ногама покушава да сруши препреку. У томе није успео; запетљао се у гране срушених стабала тако да више није могао да се помери.

Тенинг довикну осталима:

— Останите на својим местима, ја идем да доведем предводника!

Он сјаха, скиде седло са свог коња и узе ласо. Био је свестан колико ризикује; мустанг је могао да га убије. Међутим, поуздао се у то да животиње осећају када неко хоће да им помогне, а Принц је био довољно интелигентан да се не би супротставио некоме ко хоће да га спасе.

Ждребац се сада налазио у клопци из које сам није могао да изађе. Лежао је, беспомоћан, на грању, кроз које су му пропале ноге. Ослонца није имао, и никако није могао да се усправи и стане на ноге.

Пре него што је пришао Принцу, Тенинг је осталима довикнуо да покушају и они да ухвате неколико мустанга.

Ласа су почела да фијучу кроз ваздух. Ухваћени коњи су њиштали и покушавали да се отргну, од људских руку, које никада дотад нису осетиле.

Од читавог чопора, успело им је да ухвате десет коња, док су се остали разбежали.

Почела је и Тенингова борба са Принцом. Тенинг је покушавао да га смири, миловањем и благим тепањем, али је коњ трзао главом, стално покушавајући да угризе свог спасиоца.

Потом је Тенинг узео нож и почео да реже гране око коњских сапи. Нај-

пре га је ослободио оних грана које су коњу наносиле највише бола, али је при том пазио да коњ остане заробљен тако да не може неочекивано да му умакне.

Тада је спазио две дебље гране, на које је могао да стане и да не додирне коњска леђа. Неко време је тако стајао изнад Принца, а онда се опрезно спустио на његова леђа.

Ждребац се узалуд бранио. Мноштво грана око његових ногу није му давало слободу да се покреће. Тенинг је и даље уклањао гране које су животињу сапеле боље од сваког ласа.

Све време, при том је говорио умирујућим гласом. Онда се, коначно, усудио да прижу руку сасвим напред, како би одсекао грану поред Принчеве десне предње ноге. Док није завршио, неколико пута морао је да склања руке, како би избегао оштре зубе узнемиреног коња.

Припремио је прибор, и када је ждребац у једном тренутку опет покушао да га угризе, Тенинг му вешто намаче оглав.

Принц је помахнитало забацивао главу, не би ли се ослободио оглава, али је тако само омогућио Тенингу да му га боље намести.

Наставио је да сече гране, и око коња је бивало све више слободног простора.

Последње гране одсекао је тек пошто је ставио Принцу седло на леђа и закопчао га тако да не може да се смакне.

Онда је сео у седло и чврсто се ухватио за рокове седла, очекујући да ће коњ, осетивши да више нема препреке, покушати да се подигне.

Када је Принц почео да се усправља, Тенинг је ухватио узде.

У том тренутку, мустанг полете као метак. Њиштао је продорно и покушавао да збаци јахача. Савијао је тело, трзао се и скакао, али је Тенинг, спреман на то, успевао да остане у седлу и да Принца држи под контролом. Коњ је, и даље настојећи да се ослободи терета, час јурио у галопу, час нагло застајао.

Тенинг је био толико занет кроћењем мустанга, да није приметио људе који су га посматрали са једне стране, нити чуо Озборна како говори:

— Успеће! Нека га ђаво носи, успеће! Нисам видео вештијега кротитеља коња! Припитомиће нам ждрепца, и после ће нама бити лакше. За недељу дана, имаћемо крдо укроћених мустанга, које ћемо продати за добре паре. Када буду одлучили да крену из планине, ступићемо у дејство, а сада их оставимо, нека за нас обаве тај тежак посао!

Други глас је рекао:

— Претходно ћемо се морати ослободити Тенинга!

*

Од тога дана, прошла је једна седмица. Тенинг и његови пријатељи проводили су по цео дан кротећи дивне коње. Било им је тешко, али су истрајали.

Осмога дана, Тенинг је сматрао да је успешно обавио посао, јер тада је Принц први пут пристао да једе из његове руке.

А онда су, сви заједно, деветог дана кренули доле, према Дилону.

Водили су, везане за седла, десет мустанга и Тенинговог коња, док је Тенинг јахао Принца, и бринју само о њему. Плашио се сусрета са остатком Принчевог чопора, јер је инстинкт дивљине могао да учини да предводник заборави прошле дане и све оно чему га је човек научио.

Зато је Тенинг, када је приметио, у даљини, чопор чији је Принц био предводник, дао знак својим пријатељима да скрену и у великом луку обиђу чопор.

На срећу, све се добро завршило. Он је и даље чврсто држао контролу над Принцом.

Савлађивали су планину, кланац по кланац, залазили у један, затим у други пашњак...

Тај део пута нико од њих није познавао.

Рачунајући на то да су бандити негде у близини, Тенинг је стално тражио њихове трагове. На стеновитом тлу, није могао да их открије.

А онда су, на крају једног обронка, поново били принуђени да прођу кроз један кланац, јер прелазак којима преко стеновитог превоја није био могућ.

Тенинг сјаха и веза Принца са два ласа.

Две омче пребацио је животињи око врата, а два краја, уз помоћ једног човека, учврстио је коцима између шиљастих стена.

— Шта год да се догоди — рекао је Тенинг људима — останите у седлима! Идем да извидим шта се налази испред нас. Не бих волео да нас нешто изненади.

— Зар не би било боље да неко пође с тобом? — питао је Тенинга један човек.

— Не. Боље да идем сам.

Сви су Елиса пратили забринутим погледима, када је кренуо у непознато.

После стотинак јарди, Елис је стигао на улаз у кланац. Први његов део био је прав, а онда је следила окука. Шта је иза ње, питао се Тенинг.

Чинило му се да би то место могло да буде идеално за постављање клопке.

Стао је иза једног повећег жбуна.

Пажљиво је осматрао сваки камен, али није приметио ништа сумњиво.

А онда је приметио, са своје леве стране, усек који је водио горе, према врху кланца. Закључио је да је то корито некадашњег планинског потока.

Успон је био стрм, али је пошао. Када је стигао горе, било му је потребно добрих десет минута да се одува од напора. Негде испред њега, била је велика стена. Он се сети прас-тарог трика, и скиде шешир, стави га на пушку, и подижи га изнад себе.

Ништа се није догодило.

Он пође даље, према тој стени. Ишао је, сада незаклоњен, са пушком у руци.

Када је стигао до ње, он коракну да је заобиђе; у истом делићу секунде осети опасност, али било је прекасно. Он осети јак ударац у главу, и клону. Земљу је видео како му се све више приближава, а после тога му се затамни пред очима.

Мало даље, Озборн и његови бандити, распоређени с обе стране кланца, зачуђено и изненађено се погледаше. Какав је то пуцањ био, питали су се.

Озборн забринуту рече:

— Сигурно је онај проклети Тенинг пуцао у Лекса. Ништа друго. . .

Међутим, бандити нису дуго били забринути.

Чули су Лексов звиждук, као знак да је са њим све у реду.

— Охо! Изгледа да је Лекс докачио оног надуваног Тенинга!

Сви су се радовали. Чекали су извиђача Лекса, да од њега чују новост. Али, уместо њега, видели су само камење које се котрља низ стену са које би он требало да сиђе.

Напето су ишчекивали.

А онда се, заједно са последњим одроњеним камењем, до њих докотрљало мртво тело њиховог компањона Лекса.

*

Међу људима из Саутерн Спрингса, настаде узбуђење. Чули су хитац, а нису видели Тенинга да се враћа.

— Мора да им је улетео у клопку — коментарисао је један од њих. — Шта сада да радимо?

— Брзо вежимо мустанге! А двојица нека оду Тенинговим трагом, можда је човек рањен. Добро ћемо чувати Принца, јер ако нам се он отме, све је био узалуд.

Двојица пођоше горе, на стене, а остали су почели да везују коње. Посебно су пазили да Принц не побегне.

Прошло је око пет минута како су она двојица отишли, кад се зачу пуцњава.

— Шта сад ово значи?! Ако ускоро не будемо знали шта се тамо догађа, сви ћемо морати да одемо, да помогнемо Тенингу и нашим. Не можемо да их оставимо на цедилу, па макар остали без свих ових коња!

*

Елис Тенинг је брзо дошао к себи. У глави му је бубњало, и знао је да је неко пуцао у њега. Осећао је како му се крв слива низ лице, али је исто тако осећао да га је метак само окрзнуо и да рана није тешка.

Управо је хтео да отвори очи и покуша да се подигне, када је чуо тихо крцкање ситног камења по тлу. Дали то неко хода близу њега?

По свој прилици је то човек који је пуцао у мене, помисли он.

Бандит није могао знати да је он дошао к себи, и зато је Тенинг одлучио да се направи да је мртав, како га овај човек не би заиста убио.

Лежао је непомично, настојећи да дише што не приметније. Кроз трепавице, видео је нечије ноге. Биле су сасвим близу његових.

Иза тих ногу, на око пола јарди, био је крај стене, а иза ње, провалија.

Тенинг је знао да не може ту лежати унедоглед, а и то да би, када би показао да је жив, овога пута сигурно добио смртоносни метак.

Он или ја, помислио је, и нагло замахнуо обема ногама, према бандитовим.

Овај није ни стигао да схвати шта се догађа. Стропоштао се низ литицу, да би завршио на месту на ком су га чекали његови компањони.

У истом тренутку, бандити запуцаше из кланца.

Тенинг се подиже и нагну се над провалијом, протуривши главу између два жбуна. Они одозго нису могли да га виде, док је он добро видео шта се доле догађа.

Озборн и преостали бандити стајали су изнад Лекса и пуцали.

Тенинг опрезно пружи пушку напред и испали хитац у дубину, па викну:

— Било вас је више када сте кренули у планине! Ако се и даље будете правили важни, неће остати ниједан од вас! Боље се предајте!

— Никада! — чуло се одоздо.

У том тренутку, из дубине кланца зачу се:

— Дижите руке, немате шансе!

Тенинг је знао да су то његови пријатељи. Ускоро их је и видео, али они њега нису могли да виде.

Видевши да нема куд, Озборн викну:

— Предаћемо се, али под условом да нам оставите коње!

Одговорио му је Тенинг, унапред смисливши како да насамари Озборна:

— Коње ћемо ми повести још део пута, а ви их после узмите! — Онда је додао, обраћајући се људима из Саутерн Спрингса: — Останите у закло-ну док не дођем, Бак и остали! А ти, Озборне, и твоји људи, скините опасаче и баците оружје!

Бандити су га послушали.

После тога им је Тенинг наредио да се удаље најмање двадесет јарди, што су бандити и учинили. Дозволио им је да појашу своје коње и да пођу.

После тога, он и његови пријатељи из Саутерн Спрингса покупили су бандитско оружје, и кренули, али не оним путем којим су Озборн и његови компањони мислили да ће поћи. Тако је Тенинг успео да им умакне, заједно са ухваћеним мустанзима.

Отишао је у Саутерн Спрингс. Био је дочекан као херој, и мада су га људи задржавали, он је био нестрпљив да што пре крене у Дилон.

Нису га пустили да иде сам, плашећи се да ће га бандити напасти и узети од њега Принца. Четворица од оних који су били са њим у лову на мустанге, понудили су се да га отпра-те.

*

Међу људима који су у Дилону сачекали Тенинга, није била Анабела Мек Гилис. Елис ништа није посум-

њао. Претпостављао је да је девојка заузета и да зато није изашла на ули-цу.

Пожурио је у салун у ком ју је последњи пут видео. Тамо су му рекли да је Анабела отишла још пре две недеље, када је један тип довео мустанга за ког је тврдио да је Принц. А онда је један човек узвикнуо:

— Зар ви нисте Елис Тенинг?!

— Јесам, зашто питате?

— Онај преварант је тврдио да човек по имену Елис Тенинг мртав лежи у планини! Некако у то време је Анабела отишла одавде.

Тенингу се стегло срце.

— Куда? — питао је безбојним гласом.

— То нико не зна. . .

У међувремену, много људи скупило се око Принца. Међу њима, био је и богаташ Џери Хоблит, који је и покренуо људе да траже Принца, ког је толико желео да има. У међувремену, и он је чуо о томе да су многи отишли да траже мустанга само зато да би добили руку лепе Анабеле, али је, свеједно, рачунао с тим да ће Принц ипак бити његов.

Било је ту и људи који су знали за Анабелину тајну. Коментарисали су гласно, запиткивали о Принцу и осталим коњима али их Тенинг није чуо.

Био је уморан и пожелео је да спава. Није га занимао никакав разговор, нити је желео да седи у салуну. Отишао је у хотел, претходно замоливши људе да Принца и остале мустанге сместе у градску шталу и да их добро чувају. Његови пријатељи, који су га допратили, остали су да седе у салуну. Намеравали су да се врате у Саутерн Спрингс сутрадан, када се буду наспавали и одморили.

У току вечери, у препуном салуну највише се причало о Анабели и о Тенингу. Сада су сви знали да су то двоје младих људи створени једно за друго. Знали су да је она отишла разочарана, зато што је чула да је Те-

нинг мртав, као и то да је он све урадио да доведе Принца, само да би лепу Анабелу добио за жену. Они који су чули њихов разговор, чули су и то када му је она пожелела да га послужи срећа и да ухвати мустанга. Није било потребно објашњавати шта је хтела тиме да каже.

Тенингови пријатељи из Саутерн Спрингса управо су се спремали на починак, када је у салун ушао један младић. За неколико минута, сазнао је о чему сви говоре, и на то је рекао:

— Људи, ја сам видео Анабелу! Видео сам ја, пре неколико дана, у Силвер Ирсу! Никада раније нисам је видео тако тужну. Једва је разменила са мном неколико речи.

— Нека се не зовем Бак Хилис, ако одмах не кренем у Силвер Ирс и доведем Анабелу! Док се Елис пробуди, она ће бити овде! — рекао је један од људи из Саутерн Спрингса.

— Идем са тобом! — јавио се други.

Њих двојица одмах изађоше из салуна, одоше у шталу по коње, и одјаше.

Елис Тенинг је, ујутро, лежао у својој хотелској соби, и размишљао. Зар је све било узалуд? Није га била брига за Принца. Шта ће му Принц, кад нема Анабеле? Ко зна куда је отишла и да ли би је икада нашао, када би одлучио да је тражи.

Није се сећао да му је икада у животу било теже.

А онда је неко покуцао на врата.

— Ко је? — упитао је промуклим, равнодушним гласом.

Чуо је Баков глас:

— Отвори, па ћеш видети.

— Хајде, није ми до играња жмурке, улази! — одговорио је Елис.

Врата се отворише.

Учинило му се да сања.

Пред њим је, насмејана, стајала лепа Анабела. Скочио је, заборављајући да би пред дамом требало да буде пристојније одевен.

Полетели су једно другом у загрљај. Ништа нису говорили. Бак Хилис се тихо повукао, остављајући их саме.

Р. Даглиш

ЛОПОВ

На први поглед, за њега бисте рекли да је добар човек. Тако бисте рекли кад би вас неко запитао о њему. Иначе, он је био тако неупадљив, да не верујем да бисте га сами, без да вам неко на њега скрене пажњу, уопште и приметили.

Са проседом, али још увек таласастом косом, правилним и доброћудним цртама лица, са обавезном кратко одсеченом муштиклом која му је тако добро пис-тајала и, најзад, са вечитим осмехом око усана, али осмехом тек приметним, Џон Кебот је више личио на књиговођу у неком осредњем бироу за посредовање, на пример резаном грађом или некретнинама мање вредности или неким другим материјалом за чију продају није потребна баш велика умешност. А у ствари, тај исти Џон Кебот је био провалник. Обијач. И то обијач великог стила, човек кога су интересовале само банке, односно банчини сефови или, у најгорем случају банчини шалтери иза којих су седели уредни чиновници поред хрпа новчаница.

Џон Кебот био је од оне врсте обијача који ништа нису предузимали на брзину.

Његово гесло у погледу начина рада била је студиозност. Многе велике послове, већ скоро доведене до краја, знао је изненада да

остави, зато што му се нека појединост није допадала.

Али, када би ослободио неку добро чувану и добро обезбеђену банку извесне количине новца, касније се о томе месецима писало, расправљало, пљачка се анализирала... Но, тада је већ све било узалуд.

Кебот је увек имао припремљене одступнице, којима је заваривао сваку потеру и уништавао све трагове, ако их је уопште и оставио за собом.

Идеја о нападу на Бернсајдову банку родила се у Кеботовој глави једно после подне, када је, седећи на својој пространој тераси, прочитао следећи новински текст.

»Корз месец дана почеће снимање узбудљивог филма, напад на банку. Режицер и писац сценарија врло су шкрти у изјавама. Рекли су нам да је глумачка екипа одлична и да је садржај филма веома узбудљив и интересантан, али ништа конкретније. Ипак смо успели да сазнамо да ће нападнуту банку »глумити« Бернсајдова банка. Кад већ говоримо о Бернсајдовој банци и о »нападу«, нека нам буде дозвољено да споменемо и то да ова банка спада у оне малобројне које за последњих тридесет година нису нападане од гангстера. Да ли је то због тога што је ова банка нешто

боље чувана од осталих, или је у питању обична случајност, не бисмо сада могли да кажемо. Ипак, чињеница је да ће се Бернсајдова банка морати помирити са тим да ће у наредном филму бити попрште великог обрачуна између оних који је нападају и оних који је »бране«.

Бернсајдова банка. Шта је знао о њој?

Готово ништа.

Како то? Зашто?

Па, налазила се у самом центру града, на највећем тргу, дакле на чистини коју Кебот није волео. Био је то уједно и најпрометнији део града. Поред тога, зграда је за његове потребе имала неодговарајући распоред просторија, тако да му никад није падала на ум помисао да је узме у обзир приликом својих комбинација. Не желећи никакав ризик у свом прецизном и одговорном послу, прескакао је ту банку а задовољавао се другима, онима које су му из разноразних разлога боље одговарале.

Бернсајдова банка. Да ли би овог пута можда вредело нешто покушати? Сад кад се филм »Напад на банку« рекламира чак и у новинама, напад у коме би и он могао учествовати користећи сопствене снаге и рутину која такође није за потцењивање, иако никад није глумио у неком филму и иако нема никаквог званичног глумачког искуства.

Џон Кебот се, поново насмеја. Размишљања о пљачки Бернсајдове банке још увек није схватао обзиљно. Пре би се могло рећи да га је то забављало.

Прешавши са терасе у велики кабинет Кебот се завали у своју

дубоку фотељу и настави да размишља.

Читава четири сата није се померио из првобитног положаја. Иако му се тело није померало, мозак му је радио беспрекорно, попут најбољег компјутера.

Да ли је створио неки план?

Не. План се не ствара одмах. Прво треба решити нека принципијелна питања у вези са Бернсајдовом банком, а тек тада почети са размишљањем о конкретном плану.

Дошао је до интересантног закључка да би ту банку заиста требало опљачкати, ако ни због чега другог онда бар зато да би се прекинула традиција дуга тридесет година, колико је педантни новинар израчунао да Бернсајдова банка није нападнута. Али, размишљао је, најважније је било то што му телевизијска екипа која треба да изведе лажни напад на банку може добро послужити као нека врста камуфлаже.

Наравно да још увек није знао како би се све то могло извести. Имао је само основну идеју коју је постепено разрађивао а о детаљима плана размишљаће касније.

Међутим, и сама чињеница да се уопште одлучио да опљачка Бернсајдову банку, била је довољно значајна за тај дан и није хтео да претерује у брзини планирања.

Отишао је да спава, док му је глава била пуна мисли о Бернсајдовој банци, мада се борио против тога.

Још данима након тог, првог дана, Кебот је размишљао на који би начин најбоље могао да искористи филмску екипу за циљ који је себи поставио. Изналазио је

много решење, али ни са једним од њих није био задовољан.

Напротив, сва су му се чинила некако недоречена и површна.

Почео је да обилази зграду Бернсајдове банке. Да је разгледа и споља и изнутра. Чак је на одговарајућим шалтерима и улагао извесне, мање суме. Хтео је да се упозна са сваким детаљом, да све упозна, пре него што ту, на лицу места будуће пљачке, не створи свој план напада.

Па ипак, то му није полазило за руком.

Нешто је недостајало, али није знао шта.

Ко зна колико би дуго све то трајало и како би се завршило (можда би и одустао), да му једног дана није пала на памет идеја да би за његове планове било веома корисно кад би се некако домогао сценарија најављеног филма.

Одмах је подигао телефонску слушалицу и почео да окреће бројеве. Из редакције листа у коме је прочитао вест о снимању, љубазан глас непознате жене саопштио му је име редитеља који ће снимати филм.

Затим се, једне недеље увече, пошто се претходно уверио да је режисеров стан празан увукао у стан и лако пронашао оно што је тражио: један примерак сценарија.

Прочитавши га, гласно се насмејао. У тексту који је држао у рукама било је много неуверљивих места. Било је очигледно да је сценарио писао човек који није био стручњак за нападе на банке. Но, ту се ништа није могло учинити. Сценарио није писао он, него неко други. Да га је он писао, прилагодило би га својим по-

требама. Пошто то није био случај, морао се сам прилагодити ономе што је писало у том аматерски сročеном сценарију.

Неколико дана касније смислио је план напада. План је био и врло једноставан и врло смео у исто време. Састојао се у томе што је требало сачекати да филмска екипа започне са снимањем главне сцене у филму, саме пљачке банке. Преобучен у одговарајуће одело и маскиран онако како је то назначено у сценарију који је прочитао, одлучио је да се у најпогоднијем тренутку прикључи екипи. И, док глумци буду глумили групе нападаче који муњевито отимају новац, он је одлучио да га једном муњевитом акцијом, у његовом стилу, заиста и отме.

Оног дана за који је било одређено да треба да се почне са снимањем, Џон Кебот ипак је био помало нервозан.

Није му било свеједно.

Не зато што се плашио да ће нешто поћи како не треба, него због облака који су од ране зоре прекривали небо над градом. Плашио се да филмска екипа не одгоди снимање ако не буде сунца јер је по сценарију неке сцене требало снимати и напољу, испред банке, тачније на самом улазу у банку.

Седео је у свом аутомобилу који је био паркиран на супротној страни трга.

Нестрпљиво је чекао да се појави сунце.

Његово чекање нешто касније ипак се исплатило. Сунце се појавило и Кебот задовољно протрља руке. Као да је и сунце знало кад треба да се појави.

Одахнуо је и наставио да седи

и да посматра оно што се догађало на другој страни трга, испред банке.

Прво је стигло теничко особље. Затим стигоше глумци а са њима и многобројни статисти.

На крају возач великим аутомобилом доведе и режисера и његовог асистента.

Радило се брзо, људи су били увежбани и убрзо је све било спремно.

Џон Кебот је из свог аутомобила могао да види како већ почињу пробна снимања. Режисер је непрестано давао упутства преко мегафона.

Затим два пута снимише улазак »пљачкаша« у Бернсајдову банку.

После тога режисер преко мегафона објави паузу. Требало се мало одморити. Многи од глумаца, статиста и осталог помоћног особља које је учествовало у снимању филма, то искористише да се размиле по оближњим снек баровима и посластичарницама.

Џону Кеботу је то одговарало. Искористио је прекид снимања да би се неопажено прикључио филмској екипи.

Изашао је из свог аутомобила и ушао у једну посластичарницу у коју је ушло више од тридесет статиста. Тамо је поручио велико парче торте са орасима, сео за један од столова за којим су већ седели неки статисти и одмах почео да једе.

Тек што је појео последњи залогај укусне торте, тргом одједну режисеров глас, појачан снажним мегафоном. Први човек филма позвао је све учеснике у том послу да уђу у банку.

Требало је снимити главну сцену филма.

Статисти одмах устадоше. Они који нису стигли све да поједу са жаљењем су остављали колачиће на тањирима.

Устао је и Џон Кебот, кога дотле нико није ни примећивао у општој гужби и галами.

У банци је било другачије. Тамо је владала мирна, уобичајена атмосфера за банке. Неупућен човек који би ушао у шалтер салу не би ни приметио да ће се ту нешто снимати.

Но, камере су већ биле постављене на одговарајућа места и кад је Џон Кебот ушао све је већ било сасвим спремно.

Требало је да и он »нападне« један од шалтера.

Наравно, Џон Кебот не би био оно што је био да није одабрао онај иза кога је стајало највише новца.

Режисер преко мегафона даде знак за почетак.

Нападачи, који су били измешани са осталим статистима који су глумили обичне, мирне грађане који су се случајно затекли у банци на тај знак јурнуше у акцију.

Сваки од њих трудио се да што боље и што верније одигра своју улогу, да му свевидећи режисер не би ставио неку примедбу. Јер, то би значило да неће бити узет у обзир за снимање следећег филма.

Настала је гужва, метеж, одјекнули су и пуцњи. Чуле су се и грубе псовке. Алармна звона почела су синхронизовано да звоне. На крову је била укључена снажна сирена која је својим завијањем такође упозоравала грађане и полицајце да је у Бернсајд банци у току велика пљачка.

Гледајући све то, Џон Кебот је био искрено изненађен. Могло би се чак рећи и запрепашћен.

Био је очаран спектакуларношћу тог призора. Он је увек радио сам, без ичије помоћи а сада ту, пред његовим очима, глумци и статисти, као неки одлично ухордан механизам, непогрешиво извршавају свој задатак.

Пљачка му се учини неупоредиво уверљивијом него кад је читао сценарио.

Зато је стајао као скамењен.

— Хеј ти! Човече, теби говорим! Јеси ли жив? Што си се укочио? — зачу нечији глас иза леђа и одмах затим осети оштар ударац у слабине. — До ђавола, колико пута да због тебе понављамо исту сцену? Крећи се, човече, крећи се! Учествој у акцији! Хајде, идемо поново...

Тек тада се померио.

Јурнуо је и ушао на улаз изнад кога је писало »Само за службено особље банке«. Одмах затим нашао се са друге стране банчаних преграда.

Сто препун крупних новчаница створи се пред њим. Поред стола стајао је висок и мршав »благајник« који је одлично глумио преплашеног чиновника.

Руке, спуштене низ тело, видно су му подрхтавале а лице као да му је пребледело.

Преплашено га је гледао.

— Не померај се! — викну Кебот на њега. — Ако се помзриш без предомисљања ћу пвцати! Да ли ти је то јасно?

Човек погледа у револвер у Кеботовој руци и преплашено климну главом.

Заиста се није померио. Као да му је било сасвим свеједно шта Кебот намерава и да ли ће одне-

ти новац са стола. Он је глумио своју улогу онако како му је речено и није се бринуо за друго.

Кебот је, пошто је прочитао сценарио, знао да је сада требало да наступи тренутак доласка »полиције«. Јер, по сценарију су сада јаке полицијске снаге требале да сузбију нападаче. Зато је извукао цак испод блузе и почео је у њега да трпа свежњеве новчаница са стола.

Радио је најбрже што је могао.

Људи у полицијским униформама улетеше управо у тренутку кад је то по сценарију било предвиђено.

Њихове аутоматске пушке почеше да пуцају.

Кебот се поново врати кроз службени пролаз. Гледајући људе у полицијским униформама и нехотице помисли шта би се с њим догодило да су то заиста прави полицајци.

Затресао је главом и одагнао непријатне мисли.

Хтеде да прође поред униформисаних људи и да се примакне вратима кроз која се излазило из банке, али га полицајци зауставише.

— Куд си кренуо, човече? Хајде, пожури, крећи се, бежи, видиш да се још снима а ти си у кадру... — рече му један, таквим гласом да Кебот није знао да ли се шали или говори озбиљно.

У том тренутку неко преко мегафона даде знак за паузу.

Одмах затим, нечија рука спусти се на Кеботово раме. Он се трже, одкрете се и угледа пред собом насмејано и задовољно режисерово лице.

— Хеј! Честитам!

— Ја... — не схватајући поче

Кебот, али га режисер одмах прекину.

— Одлично сте одиграли вашу улогу, човече! Фантастично!

— Трудио сам се — скромно промрмља Кебот, гледајући на све стране, како да се спасе из непријатне ситуације у којој се изненада нашао.

— Ко вас је довео у екипу? — настави режисер. — Стенли, зар не? Стари је он лисац! Увек уме да пронађе правог човека за праву улогу!

Кебот је био незбуњив.

Брзо је климнуо главом и потврдио да га је стварно у екипу довео тај непознати Стенли.

— Није ми само јасно — насмеја се режисер — куда сте кренули са тим лажним новчаницама.

Да је гром ударио у банку, да се земља под њим отворила, Кебот се не би више изненадио. Како да му се догоди такав груб превид, такав кикс достојан неког почетника?

Док је о томе размишљао приђоше полицајци и ставише му лисице на руке.

Камере су зујале.

Снимајте, помисли нерасположено Кебот, али пожурите јер ми је већ доста овог циркуса.

Изведоше га у ходник и поведоше низ степенице.

— Сад ми скините лисице — рече мрзовољно. — Више нисмо у кадру.

Најближи полицајац се грубо осмехну.

— Полако, полако... Зашто журити?

— Не изигравај полицајца! — рече Кебот. — Досадан си а и слабо глумиш! Хајде, скини ми ово смеће са руку и пусти ме да идем кући. Мој радни дан је завршен...

Сви људи у унформама око њега се грохотом насмејаше. Кебот тек тада схвати да то нису статисти него прави полицајци. Полицајци који су у филму који се снимао глумили сами себе и били су ту и да штите банку... да је штите ако неко покуша да искористи снимање за праву пљачку...

К Р А Ј

ПАЖЊА! ПАЖЊА! ПАЖЊА! ПАЖЊА!

КОНКУРС ЗА ВЕСТЕРН РОМАН

Редакција ВЕСТЕРН РОМАНА X—100 расписује стални конкурс за вестерн романи који ће се објављивати у истоименој едицији. Рукописи треба да су обима од око 8 ауторских табака (115 до 130 страница са 30 редова и 60—65 словних места, новинарског прореда, откуцани на писаћој машини). Награђених романа неће бити него ће Редакција откупити сваки роман који буде одговарао њеним критеријумима, а о чему ће одлучити посебни жири. Рок слања рукописа није ограничен. Информације на телефон 021/623-170.

Рукописе слати на адресу:
»ДНЕВНИК«, Редакција вестерн романа
21000 Нови Сад
Војвођанских бригада бр. 7/XII

Рукописи се не враћају

ПАЖЊА! ПАЖЊА! ПАЖЊА! ПАЖЊА!

**UZBUDLJIVO!
DRAMATIČNO!
NEPREDVIDIVO!**

EDICIJA HEJZI

**NEPONOVljivo!
ATRAKTIVNO!
ŽESTOKO!**

**SUPERROMANI O
SUPERDETEKTIVU!**

У СВЕДЕБЕМ БРОЈУ

Г. ЕТКИНСОН

ПОГЛЕДАЈ СМРТИ У ОЧИ

Видевши компањона како пада,
опалио је нервозно, и промашио.
Одмах је пуцао и по други пут, али
га је у тренутку када је притиснуо
обарач, Морганов метак погодио у
десну руку, и она је клонула,
заједно са револвером...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO

ISBN 0303-1287

9 770353 128119